

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 4 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Grzegorz Turlakiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dostatnia

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2020 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2004,04 zł (dwa tysiące cztery złote cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 794,81 zł od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 100,12 zł od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 784,13 zł od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 125,76 zł od dnia 15 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 9,04 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1,26 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 24,60 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 9,32 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 24,60 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 24,60 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 24,60 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 24,60 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 56,60 zł od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego J. W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 828,82 euro (dwa tysiące osiemset dwadzieścia osiem euro osiemdziesiąt dwa eurocenty) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 198,66 euro od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 435,22 euro od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 307,06 euro od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 575,03 euro od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 648,21 euro od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 460,02 euro od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 110,23 euro od dnia 15 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 2,84 euro od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3,47 euro od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 0,99 euro od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1,10 euro od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 85,99 euro od dnia 27 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

4. zasądza od pozwanego J. W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 269,08 zł (dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

5. nakazuje zwrócić powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów stawiennictwa świadka;

6. nakazuje zwrócić pozwanemu J. W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie kwotę 3 000 zł (trzy tysiące złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego.

Asesor sądowy Grzegorz Turlakiewicz

Sygn. akt V GC 302/20

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 4 września 2020 r.

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 28 maja 2019 roku wniosła o zasądzenie od pozwanego J. W.: kwoty 8 192,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, kwoty 5 528,71 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że roszczenie powódki wynika z dwóch umów finansowania wierzytelności pozwanego (faktoringu), które zawarła z pozwanym. Roszczenia powódki wynikały z roszczeń regresowych, wierzytelności wynikających z faktur kosztowych oraz wierzytelności z tytułu prowizji.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem strony powodowej.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł zarzut nieistnienia roszczenia powódki, niewykazania roszczenia powódki, zrzeczenia się roszczenia przez powódkę oraz nieważności postanowień umownych i regulaminowych mających stanowić podstawę roszczenia powódki. Pozwany podniósł także zarzut potrącenia wierzytelności przysługujących

powódce z wierzytelnością przysługującą pozwanemu w kwocie 29 768,73 zł. W kontekście nieważności postanowień umownych podniósł również zarzut wyzysku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pracownik powódki M. J. skontaktowała się telefonicznie z pozwanym w celu zaoferowania pozwanemu faktoringu świadczonego przez powódkę. Po telefonicznym kontakcie pozwany odbył kilka spotkań z M. J., podczas których M. J. przedstawiała pozwanemu ofertę powódki, twierdząc, że w ramach umowy powódka będzie finansować faktury wystawione przez pozwanego w ten sposób, że wypłaci mu 100 % kwoty wynikającej z faktury, pomniejszonej o prowizję powódki. Zapewniała również pozwanego, że w sytuacji, gdy odbiorca wskazany w sfinansowanej przez powódkę fakturze nie zapłaci faktury, to nie będzie to obciążać pozwanego. W części spotkań uczestniczył również kolega pozwanego D. W..

(dowód: zeznania świadka D. W. złożone na rozprawie z dnia 24 lipca 2020 roku czas 00:27:08 do 00:33:10 k. 266, zeznania świadka M. J. złożone na rozprawie z dnia 21 sierpnia 2020 r czas 00:07:19 do 00:10:29 k. 290, przesłuchanie pozwanego złożone na rozprawie z dnia 21 sierpnia 2020 roku czas 00:44:08 do 00:49:56 k. 290)

W dniu 12 września 2018 roku pozwany zawarł z powódką umowę finansowania sprzedaży nr (...). Do podpisania przez pozwanego umowy doszło podczas spotkania z M. J., które miało miejsce na stacji benzynowej w Ś.. Wcześniej pozwany nie otrzymał projektu umowy do zapoznania. M. J. nie przedstawiła pozwanemu regulaminów do zawartej umowy. Podpisując umowę pozwany, nie zapoznał się uważnie z jej treścią.

(dowód: umowa k. 22, zeznania świadka D. W. złożone na rozprawie z dnia 24 lipca 2020 roku czas 00:50:50 do 00:54:07 k. 266, zeznania świadka A. W. złożone na rozprawie z dnia 24 lipca 2020 roku czas 01:15:54 do 01:20:54 k. 267 przesłuchanie pozwanego złożone na rozprawie z dnia 21 sierpnia 2020 roku czas 00: 00:49:56 do 00:52:08 oraz 01:14:09 do 01:15:26 k. 290-291,)

W części wstępnej umowy finansowania sprzedaży nr (...) wskazano, że terminy pisane wielkimi literami, których nie zdefiniowano w umowie mają znaczenie nadane im w regulaminie finansowania sprzedaży, który wraz z cennikiem, stanowi integralną część umowy oraz że dokumenty te są dostępne na stronie (...)pl (...) z § 2 pkt 2 umowy powódka nabywać miała wszystkie wierzytelności przysługujące pozwanemu wobec jego odbiorców włączonych do umowy w ramach cesji wierzytelności i w związku z tym ma prawo dochodzić ich spłaty niezależnie od tego, czy zostały sfinansowane przez powódkę. W § 2 pkt 3 umowy wskazano, że pozwany upoważnia i wyraża zgodę na powiadomienie odbiorców o cesji wierzytelności. Stosownie do treści § 2 pkt 7 umowy powódka pobierała prowizję za sfinansowanie faktury w wysokości 0,052% dla faktur wystawionych w PLN oraz 0,057 % dla faktur wystawionych w EUR, naliczaną od wysokości kwoty faktury brutto, za każdy dzień liczony od dnia sfinansowania faktury do terminu jej płatności. Zgodnie z § 2 pkt 8 umowy tolerowane opóźnienie w spłacie faktury wynosiło 30 dni; za każdy dzień opóźnienia w tym okresie naliczana jest prowizja w wysokości odpowiadającej prowizji za sfinansowanie faktury, powiększona o prowizję za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia, określoną w cenniku. W § 2 pkt 9 umowy wskazano, że w przypadku przekroczenia tolerowanego opóźnienia, powódka na wniosek pozwanego może jednorazowo przedłużyć go o kolejne 30 dni, za co naliczy prowizję za sfinansowanie faktury zgodnie z pkt 7 § 2 umowy, powiększoną o prowizję za spłatę w przedłużonym tolerowanym opóźnieniu, wskazaną w cenniku. Zgodnie z § 2 pkt 10 umowy po upływie tolerowanego lub przedłużonego opóźnienia kwota finansowania staje się wymagalna, a pozwany zobowiązany jest nie później niż w ciągu 1 dni roboczego, zwrócić powódce wypłacone finansowanie. W § 2 pkt 12 umowy wskazano, że udzielone finansowanie kierowane jest na rachunek pozwanego nr (...) dla kwot wyrażonych w PLN oraz na rachunek pozwanego nr (...) dla kwot wyrażonych w EUR, po potrąceniu wszelkich prowizji, odsetek, opłat i innych należności (w tym niewymagalnych) należnych powódce oraz podmiotom z (...) Bank S.A. również z innych tytułu niż umowa. Stosownie do treści § 2 pkt 14 umowy - umowa została zawarta na czas nieokreślony z możliwością rozwiązania w formie pisemnego oświadczenia, z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego na koniec miesiąca następującego po miesiącu zgłoszenia oświadczenia, przy czym rozwiązanie umowy nie wpływa na zobowiązania klienta wobec powódki oraz do czasu spłaty udzielonego finansowania obowiązują postanowienia umowy. Zgodnie

§ 2 pkt 16 umowy powódka uprawniona była zaspokoić wszelkie należności przysługujące od pozwanego w dowolny sposób, w tym w drodze potrącenia, przejęcia także innych wpływów i wpłat od pozwanego lub osób trzecich oraz środków zgromadzonych na rachunkach (...) Bank S.A. W § 2 pkt 17 umowy wskazano, że bez pisemnej zgody powódki, pod rygorem nieważności, jakiegokolwiek prawa lub wierzytelności wynikające z umowy nie mogą zostać przelane na osoby trzecie ani potrącone. W § 20 pkt 20 umowy pozwany zaakceptował fakt otrzymywania faktur kosztowych oraz innych dokumentów księgowych

w formie elektronicznej oraz komunikowania się w sprawach związanych z umową za pośrednictwem poczty elektronicznej. W § 20 pkt 24 umowy pozwany potwierdził, że zapoznał się z umową, w tym regulaminem oraz cennikiem (dostępnym na stronie internetowej (...)) przed zawarciem umowy oraz oświadczył, że rozumie i akceptuje postanowienia umowy, w tym regulaminu i cennika.

(dowód: umowa k. 22)

Zgodnie z regulaminem finansowania sprzedaży: poprzez „cesję wierzytelności” należy rozumieć przelew na rzecz powódki wszystkich istniejących i przyszłych wierzytelności handlowych przysługujących klientowi od odbiorców włączonych do umowy finansowania sprzedaży, na podstawie art. 509 i n. k.c.; poprzez „finansowanie” należy rozumieć wypłacone przez powódkę klientowi środki pieniężne z tytułu nabytych wierzytelności; poprzez „klienta” należy rozumieć przedsiębiorcę dokonującego zbycia na rzecz powódki wierzytelności na podstawie umowy finansowania sprzedaży; poprzez „kwotę wymagalną” należy rozumieć część lub całość udzielonego finansowania i kosztów związanych z wykonywaniem umowy przez powódkę, które są należne powódce do zapłaty przez klienta; poprzez „odbiorcę” należy rozumieć przedsiębiorcę, na którego rzecz klient dostarcza towary lub usługi z tytułu umowy sprzedaży, dostawy lub innych umów cywilnoprawnych, w tym nienazwanych i który poprzez włączenie do umowy oraz przelew wierzytelności staje się dłużnikiem powódki; poprzez „przekazanie wierzytelności” należy rozumieć wprowadzenie wierzytelności wyrażonej fakturą VAT do systemu; poprzez „system” należy rozumieć wszelkie systemy oraz rozwiązania informatyczne wykorzystywane przez powódkę w celu obsługi i zarządzania umową klienta, do którego klient otrzymuje dostęp w zakresie określonym przez powódkę; poprzez „termin płatności” należy rozumieć datę wymagalności faktury, do której klient udziela odbiorcy kredytu kupieckiego i do której odbiorca zobowiązany jest dokonać jego zapłaty, określonej w fakturze VAT; poprzez „tolerowane opóźnienie” należy rozumieć okres 30 dni liczonych od terminu płatności faktury określonego w fakturze VAT; poprzez „wynagrodzenie faktorii” należy rozumieć wszystkie należne kwoty przysługujące powódce z tytułu prowizji i opłat wynikające ze świadczenia usług w ramach umowy finansowania sprzedaży. Zgodnie z § 2 pkt 1 regulaminu umowy finansowania sprzedaży na warunkach określonych w umowie i regulaminie oraz cenniku powódka zobowiązuje się do nabywania i finansowania wyrażonych w PLN lub w walucie obcej, nieobjętych sporem oraz niewymagalnych wierzytelności do odbiorców widocznych w systemie. W § 2 pkt 3 przedmiotowego regulaminu wskazano, że poprzez włącznie odbiorcy do umowy, klient dokonuje cesji wierzytelności. Zgodnie z § 3 pkt 1 ww. regulaminu z dniem zawarcia umowy lub włączenia odbiorcy do umowy, powódka nabywa wszystkie wierzytelności przysługujące klientowi wobec odbiorców włączonych do umowy w momencie ich powstania. W § 4 pkt 1 ww. regulaminu wskazano, że warunkiem finansowania wierzytelności jest przekazanie wierzytelności przez klienta do systemu powódki; w przypadku braku takiej możliwości klient za zgodą powódki może przekazać wierzytelności do finansowania w sposób wskazany przez powódkę; przekazanie wierzytelności jest jednoznacznie z wnioskiem klienta o ich sfinansowanie. Zgodnie z § 4 pkt 5 ww. regulaminu powódka dokona wypłaty finansowania w wysokości odpowiadającej poziomowi finansowania wierzytelności, pomniejszonemu o opłaty i prowizje z tytułu świadczonych usług oraz inne należne kwoty. Stosownie do treści § 5 pkt 1 regulaminu zapłatą za nabytą przez powódkę wierzytelność jest wypłata finansowania w wysokości odpowiadającej poziomowi finansowania wierzytelności oraz wypłata funduszu w przypadku wierzytelności sfinansowanych. W § 8 pkt 1 omawianego regulaminu wskazano, że w przypadku braku płatności od odbiorców włączonych do umowy w terminie płatności faktury, klient zobowiązuje się do spełnienia w całości świadczenia wynikającego ze sfinansowanej przez powódkę wierzytelności wraz ze związanymi z nią opłatami i prowizjami; klient oświadcza przy tym, że jeżeli powyższe świadczenie nie zostanie spełnione w całości w ustalonym terminie płatności, klient zapłaci w pierwszym dniu roboczym po tolerowanym opóźnieniu kwotę wynikającą z finansowania wierzytelności, a także wszelkie koszty poniesione przez powódkę w związku z jej dochodzeniem określone w umowie, regulaminie i cenniku; w przypadku

braku zwrotu tej kwoty, staje się ona wymagalna wobec klient. Zgodnie z § 8 pkt 8 ww. regulaminu powódka ma prawo do dokonywania rozliczenia kwot wymagalnych poprzez kompensatę wszelkich należności wobec klienta bez odrębnej zgody klienta. W § 8 pkt 6 przedmiotowego regulaminu wskazano, że w przypadku braku spłaty kwoty wymagalnej przez klienta, powódka naliczy prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wskazaną w cenniku. Stosownie do § 10 pkt 1 i 2 ww. regulaminu za świadczone usługi powódce przysługuje prawo do wynagrodzenia w wysokości prowizji i opłat wskazanych w umowie, regulaminie oraz cenniku i z tego tytułu powódka wystawia klientowi faktury kosztowe z terminem płatności 14 dni. W § 10 pkt 3 przedmiotowego regulaminu wskazano, że wszelkie kwoty i stawki wynagrodzenia podane w umowie, regulaminie oraz cenniku są kwotami netto i zostaną powiększone o podatek VAT zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami na dzień wystawienia faktury VAT. Zgodnie z § 10 pkt 4 ww. regulaminu w przypadku braku spłaty faktury kosztowej w terminie jej wymagalności staje się ona kwotą wymagalną, a powódka ma prawo do naliczania prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej określonej w cenniku. W § 10 pkt 8 regulaminu finansowania sprzedaży wskazano, że prowizje i opłaty oraz inne należne powódce kwoty naliczane i pobierane są w walucie wierzytelności, ale powódka ma prawo dokonywania przewalutowania wszelkich spłat, wypłat, potrąceń oraz innych operacji służących rozliczeniu finansowania lub wierzytelności. Zgodnie z § 10 pkt 10 przedmiotowego regulaminu niepobranie prowizji i opłat i innych należności w terminach ustalonych w umowie, regulaminie lub cenniku nie wpływa na prawo powódki do ich pobrania w terminie późniejszym. W § 13 pkt 1 lit. a ww. regulaminu klient zobowiązał się do przekazywania do finansowania wszystkich wierzytelności, istniejących w dniu i powstałych pod dniu wejścia w życie umowy, w stosunku do odbiorców włączonych do umowy. W § 19 pkt 4 rzeczonego regulaminu wskazano, że wypowiedzenie umowy powoduje natychmiastową wymagalność wierzytelności oraz należności przysługujących powódce, a klient zobowiązany jest spłacić wszelkie swoje zobowiązania wobec powódki najpóźniej w dniu wygaśnięcia umowy. Zgodnie z § 19 pkt 5 omawianego regulaminu do czasu całkowitego rozliczenia umowy, klient jest zobowiązany do przekazywania powódce wszystkich wierzytelności od odbiorców. Zgodnie z § 19 pkt 7 ww. regulaminu po całkowitym rozliczeniu umowy powódka dokonuje cesji zwrotnej nabytych wierzytelności oraz zwolnienia odbiorców z cesji wierzytelności z wyłączeniem § 19 pkt 8 regulaminu. W § 20 pkt 9 regulaminu finansowania sprzedaży wskazano, że regulamin obowiązuje od dnia 20 sierpnia 2018 roku.

(dowód: regulamin finansowanie sprzedaży k. 25-29)

Zgodnie z cennikiem umowy finansowania sprzedaży: a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia wynosić miała 0,033% i miała być naliczana od wysokości kwoty faktury brutto za każdy dzień liczony od terminu płatności faktury do terminu spłaty faktury, do której dodawana miała być dzienna stawka prowizji za sfinansowanie faktury b) prowizja za spłatę w okresie przedłużonego tolerowanego opóźnienia wynosić miała 0,066% i miała być naliczana z góry od wysokości kwoty faktury brutto za każdy dzień liczony od akceptacji wniosku przez powódkę do 30 dnia po okresie tolerowanego opóźnienia, do której jest dodawana dzienna stawka prowizji za sfinansowanie; c) opłata za dostęp do systemu wynosić miała 20 zł; d) prowizja za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynosić miała 0,246 % i naliczana była za każdy dzień w okresie wymagalności kwoty finansowanej.

(dowód: cennik finansowania sprzedaży k. 30-31)

Pozwany udostępnił login do systemu powódki również D. W..

(dowód: zeznania świadka D. W. złożone na rozprawie z dnia 24 lipca 2020 roku czas 00:50:50 do 00:54:07 k. 266; przesłuchanie pozwanego złożone na rozprawie z dnia 21 sierpnia 2020 roku czas 01:15:26 do 01:16:56 k. 291)

W dniu 9 października 2018 roku pozwany zawarł z powódką umowę pn. faktura na raz nr (...). Do zawarcia umowy doszło w formie elektronicznej.

(dowód: umowa k. 23-24, zeznania świadka A. W. złożone na rozprawie z dnia 24 lipca 2020 roku czas 01:15:54 do 01:20:54 k. 267)

W części wstępnej umowy pn. faktura na raz nr (...) wskazano, że terminy pisane wielkimi literami, których nie zdefiniowano w umowie mają znaczenie nadane im w regulaminie faktury na raz, który wraz z cennikiem, stanowi

integralną część umowy oraz że dokumenty te są dostępne na stronie (...)pl (...) z § 2 pkt 2 ww. umowy powódka nabywa wierzytelności przysługujące pozwanemu wobec jego odbiorców w ramach cichej cesji wierzytelności i w związku z tym ma prawo dochodzić ich całkowitej spłaty. W § 2 pkt 4 ww. umowy wskazano, że powódka nie jest zobowiązana do finansowania wszystkich przekazanych faktur. Stosownie do treści § 2 pkt 5 ww. umowy powódka pobierała prowizję za sfinansowanie faktury w wysokości 0,125% dla faktur wystawionych w PLN oraz w wysokości 0,146 % dla faktur wystawionych w EUR, naliczaną od wysokości kwoty faktury brutto, za każdy dzień liczony od dnia sfinansowania faktury do terminu jej płatności. Zgodnie z § 2 pkt 6 ww. umowy tolerowane opóźnienie w spłacie faktury wynosiło 30 dni; za każdy dzień opóźnienia w tym okresie naliczana jest prowizja w wysokości odpowiadającej prowizji za sfinansowanie faktury, powiększona o prowizje za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia, określoną w cenniku. W § 2 pkt 7 ww. umowy wskazano, że po upływie tolerowanego opóźnienia kwota finansowania staje się wymagalna, a pozwany zobowiązany jest nie później niż w ciągu 1 dni roboczego, zwrócić powódce wypłacone finansowanie. W § 2 pkt 11 ww. umowy pozwany upoważnił powódkę, aby powiadomiła odbiorcę o cesji wierzytelności. W § 2 pkt 8 ww. umowy wskazano, że udzielone finansowanie kierowane jest na rachunek pozwanego nr (...) dla kwot wyrażonych w PLN oraz na rachunek pozwanego nr (...) dla kwot wyrażonych w EUR, po potrąceniu wszelkich prowizji, odsetek, opłat i innych należności (w tym niewymagalnych) należnych powódce oraz podmiotom z (...) Bank S.A. również z innych tytułu niż umowa. Stosownie do treści § 2 pkt 12 przedmiotowej umowy - umowa została zawarta na czas nieokreślony z możliwością rozwiązania w formie pisemnego oświadczenia, z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego na koniec miesiąca następującego po miesiącu zgłoszenia oświadczenia, przy czym rozwiązanie umowy nie wpływa na zobowiązania klienta wobec powódki oraz do czasu spłaty udzielonego finansowania obowiązują postanowienia umowy. Zgodnie z § 2 pkt 16 ww. umowy powódka uprawniona była zaspokoić wszelkie należności przysługujące od pozwanego w dowolny sposób, w tym w drodze potrącenia, przejęcia także innych wpływów i wpłat od pozwanego lub osób trzecich oraz środków zgromadzonych na rachunkach (...) Bank S.A. W § 2 pkt 17 ww. umowy wskazano, że bez pisemnej zgody powódki, pod rygorem nieważności, jakiegokolwiek prawa lub wierzytelności wynikające z umowy nie mogą zostać przelane na osoby trzecie ani potrącone. W § 20 pkt 20 analizowanej w tym miejscu umowy pozwany zaakceptował fakt otrzymywania faktur kosztowych oraz innych dokumentów księgowych w formie elektronicznej oraz komunikowania się w sprawach związanych z umową za pośrednictwem poczty elektronicznej. W § 20 pkt 24 ww. umowy pozwany potwierdził, że zapoznał się z umową, w tym regulaminem oraz cennikiem (dostępnymi na stronie internetowej (...)) przed zawarciem umowy oraz oświadczył, że rozumie i akceptuje postanowienia umowy, w tym regulaminu i cennika.

(dowód: umowa k. 23-24)

Zgodnie z regulaminem faktury na raz poprzez „cesję wierzytelności” należy rozumieć przelew na rzecz powódki wierzytelności handlowej przysługującej klientowi od odbiorcy, którą klient przekazał do finansowania w ramach faktury na raz na podstawie art. 509 i n. k.c.; poprzez „finansowanie” należy rozumieć wypłacone przez powódkę klientowi środki pieniężne z tytułu nabytych wierzytelności; poprzez „klienta” należy rozumieć przedsiębiorcę dokonującego zbycia na rzecz powódki wierzytelności na podstawie umowy faktura na raz; poprzez „kwotę wymagalną” należy rozumieć część lub całość udzielonego finansowania i kosztów związanych z wykonywaniem umowy przez powódkę, które są należne powódce do zapłaty przez klienta; poprzez „odbiorcę” należy rozumieć przedsiębiorcę, na którego rzecz klient dostarcza towary lub usługi z tytułu umowy sprzedaży, dostawy lub innych umów cywilnoprawnych, w tym nienazwanych i który poprzez włączenie do umowy oraz przelew wierzytelności staje się dłużnikiem powódki; poprzez „przekazanie wierzytelności” należy rozumieć wprowadzenie wierzytelności wyrażonej fakturą VAT do systemu; poprzez „system” należy rozumieć wszelkie systemy oraz rozwiązania informatyczne wykorzystywane przez powódkę w celu obsługi i zarządzania umową klienta, do którego klient otrzymuje dostęp w zakresie określonym przez powódkę; poprzez „termin płatności” należy rozumieć datę wymagalności faktury, do której klient udziela odbiorcy kredytu kupieckiego i do której odbiorca zobowiązany jest dokonać jego zapłaty, określoną w fakturze VAT; poprzez „tolerowane opóźnienie” należy rozumieć okres 30 dni liczonych od terminu płatności faktury określonego w fakturze VAT; poprzez „wynagrodzenie faktorii” należy rozumieć wszystkie należne kwoty przysługujące powódce z tytułu prowizji i opłat wynikające ze świadczenia usług w ramach umowy finansowania sprzedaży. Zgodnie z § 2 pkt 1 ww. regulaminu na warunkach określonych w

umowie i regulaminie oraz cenniku powódka zobowiązuje się do nabywania i finansowania wyrażonych w PLN lub w walucie obcej, nieobjętych sporem oraz niewymagalnych wierzytelności do odbiorców klienta. Stosownie do treści § 2 pkt 2 i 3 ww. regulaminu klient mógł wnioskować o finansowanie wierzytelności odbiorcy poprzez jej przekazanie w systemie lub drogą elektroniczną, co było równoznaczne z dokonaniem cesji wierzytelności na powódkę. Zgodnie z § 3 pkt 1 przedmiotowego regulaminu powódka nabywa wierzytelności w momencie ich przekazania. W § 4 pkt 1 ww. regulaminu wskazano, że warunkiem finansowania wierzytelności jest przekazanie wierzytelności przez klienta do systemu powódki; w przypadku braku takiej możliwości klient za zgodą powódki może przekazać wierzytelności do finansowania w sposób wskazany przez powódkę; przekazanie wierzytelności jest jednoznacznie z wnioskiem klienta o ich sfinansowanie. Zgodnie z § 4 pkt 5 analizowanego w tym miejscu regulaminu powódka dokona wypłaty finansowania w wysokości kwoty brutto faktury, pomniejszonej o opłaty i prowizje z tytułu świadczonych usług oraz inne należne kwoty. Stosownie do treści § 5 pkt 1 ww. regulaminu zapłatą za nabytą przez powódkę wierzytelność jest wypłata finansowania w wysokości, o której mowa w § 4 pkt 5 regulaminu w przypadku wierzytelności sfinansowanych. Zgodnie z § 6 pkt 1 ww. regulaminu klient zobowiązany był do zapłaty za fakturę na rachunek powódki w następujących terminach: a) w przypadku uzyskania spłaty bezpośredniej od odbiorcy za fakturę, niezwłocznie, lecz nie później niż w okresie 3 dni roboczych od otrzymania środków, b) przed upływem tolerowanego opóźnienia, c) przed dokonaniem potrącenia wierzytelności przez odbiorcę lub korekty wierzytelności. Stosownie do treści § 6 pkt 2 ww. regulaminu rozliczenie wierzytelności nastąpi dla sfinansowanej wierzytelności po spłacie dokonanej przez klienta lub w przypadku ujawnienia cesji po spłacie dokonanej przez odbiorcę. W § 8 pkt 1 ww. regulaminu wskazano, że brak zwrotu kwoty za fakturę na rachunek powódki w terminie, o którym mowa w § 6 pkt 1 przedmiotowego regulaminu powoduje, że staje się ona wymagalna wobec klienta. Zgodnie z § 8 pkt 2 regulaminu w przypadku wystąpienia kwoty wymagalnej z tytułu realizacji umowy klient ma obowiązek uregulowania tej kwoty, lecz nie później niż w ciągu 1 dnia roboczego. W § 8 pkt 3 ww. regulaminu wskazano, że powódka ma prawo do dokonywania rozliczenia kwot wymagalnych poprzez potrącenie wszelkich należności wobec klienta bez odrębnej zgody klienta. Zgodnie zaś z § 8 pkt 6 ww. regulaminu w przypadku braku spłaty kwoty wymagalnej przez klienta, powódka naliczy prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wskazanej w cenniku. Stosownie do treści § 10 pkt 1 i 2 ww. regulaminu za świadczone usługi powódce przysługuje prawo do wynagrodzenia w wysokości prowizji i opłat wskazanych w umowie, regulaminie oraz cenniku i z tego tytułu powódka wystawia klientowi faktury kosztowe z terminem płatności 14 dni. W § 10 pkt 3 ww. regulaminu wskazano, że wszelkie kwoty i stawki wynagrodzenia podane w umowie, regulaminie oraz cenniku są kwotami netto i zostaną powiększone o podatek VAT zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami na dzień wystawienia faktury VAT. Zgodnie z § 10 pkt 4 ww. regulaminu w przypadku braku spłaty faktury kosztowej w terminie jej wymagalności staje się ona kwotą wymagalną, a powódka ma prawo do naliczania prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej określonej w cenniku. W § 10 pkt 8 ww. regulaminu wskazano, że prowizje i opłaty oraz inne należne powódce kwoty naliczane i pobierane są w walucie wierzytelności, ale powódka ma prawo dokonywania przewalutowania wszelkich spłat, wypłat, potrąceń oraz innych operacji służących rozliczeniu finansowania lub wierzytelności. Zgodnie z § 10 pkt 10 rzeczonego regulaminu niepobranie prowizji i opłat i innych należności w terminach ustalonych w umowie, regulaminie lub cenniku nie wpływa na prawo powódki do ich pobrania w terminie późniejszym. W § 19 pkt 4 ww. regulaminu wskazano, że wypowiedzenie umowy powoduje natychmiastową wymagalność wierzytelności oraz należności przysługujących powódce, a klient zobowiązany jest spłacić wszelkie swoje zobowiązania wobec powódki najpóźniej w dniu wygaśnięcia umowy. W § 19 pkt 6 ww. regulaminu postanowiono, że po całkowitym rozliczeniu umowy powódka dokonuje cesji zwrotnej nabytych wierzytelności oraz zwolnienia odbiorców z cesji wierzytelności i przelewu z wyłączeniem § 19 pkt 7 regulaminu. W § 20 pkt 10 analizowanego w tym miejscu regulaminu wskazano, że regulamin obowiązuje od dnia 20 sierpnia 2018 roku.

(dowód: regulamin faktura na raz k. 32-36)

Zgodnie z cennikiem faktura na raz a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia wynosić miała 0,033% i miała być naliczana od wysokości kwoty faktury brutto za każdy dzień liczony od terminu płatności faktury do terminu spłaty faktury, do której dodawana miała być dzienna stawka prowizji za sfinansowanie faktury b) prowizja za

opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynosić miała 0,246 % i naliczana była za każdy dzień w okresie wymagalności kwoty finansowanej.

(dowód: cennik faktura na raz k. 37)

Do końca lipca 2019 roku pozwany współpracował z księgową E. P.. Pozwany decyzji o zawarciu umów z powódką nie konsultował z E. P..

(dowód: zeznania świadka M. J. złożone na rozprawie z dnia 21 sierpnia 2020 roku czas 00:22:44 do 00:26:32 k. 289)

W ramach umowy faktura na raz nr (...) powódka dokonała sfinansowania następujących faktur wystawionych przez pozwanego:

1) w dniu 12 października 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 8 października 2018 roku dotyczącej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 332,10 euro oraz Faktury nr (...), wystawionej 29 września 2018 roku dotyczącej (...) Spółki jawnej na kwotę 295,20 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 627,30 euro, jednakże powódka w dniu 15 października 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 584,77 euro, gdyż dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury nr (...) w kwocie 25,04 euro oraz prowizji za sfinansowanie faktury nr (...) w kwocie 17,49 euro. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 24 grudnia 2018 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 49, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 67, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycje: 580 oraz 547 k. 261)

2) w dniu 11 grudnia 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 29 listopada 2018 roku dotyczącej (...) spółki akcyjnej na kwotę 1107 zł. Kwota do wypłaty wynosiła 1107 zł, jednakże powódka w dniu 11 grudnia 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 100,12 zł, gdyż dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 59,57 zł, zaliczki z tytułu faktury (...) dotyczącej (...) Spółki jawnej w kwocie 922,50 zł, prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej w kwocie 24,81 zł z tytułu N- (...). Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 13 lutego 2019 r.

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 47, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 57, faktura VAT k. 46, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 718 k. 261)

3) w dniu 11 grudnia 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 30 listopada 2018 roku dotyczącej (...) i Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 861 zł. Kwota do wypłaty wynosiła 861 zł, jednakże powódka w dniu 12 grudnia 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 794,81 zł, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 66,19 zł. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 28 lutego 2019 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 40, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 58, faktura VAT k. 42, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 727 k. 261)

4) w dniu 11 grudnia 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 29 listopada 2018 roku dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 738 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 738 euro, jednakże powódka w dniu 17 grudnia 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 435,22 euro, gdyż dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 46,38 euro, zaliczki z tytułu faktury (...) dotyczącej (...) w kwocie 175,22 euro, prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia w kwocie 66,42 euro z tytułu FV- (...), prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia w kwocie 51,02 euro z tytułu FV- (...), prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej w kwocie 15,54 euro z tytułu N- (...). Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 13 lutego 2019 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 43, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 63, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 721 k. 261);

5) w dniu 14 grudnia 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 11 grudnia 2018 roku dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej na kwotę 553,50 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 553,50 euro, jednakże

powódka w dniu 17 grudnia 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 198,66 euro, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 59,64 euro oraz zaliczki z tytułu faktury (...) dotyczącej (...) spółki jawnej w kwocie 295,20 euro. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 13 marca 2019 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 38, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 61, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 769 k. 261);

W ramach umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka dokonała sfinansowania następujących faktur wystawionych przez pozwanego:

1) w dniu 15 października 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 15 października 2018 roku dotyczącej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 701,10 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 595,94 euro, jednakże powódka w dniu 17 października 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 573,33 euro, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 22,61 euro.

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 51, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 65, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 592 k. 261)

2) w dniu 17 października 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 17 października 2018 roku dotyczącej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 541,20 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 460,02 euro, jednakże powódka w dniu 18 października 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 441,80 euro, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 18,22 euro. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 2 stycznia 2019 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 52, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 62, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 602 k. 261)

3) w dniu 24 października 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 20 października 2018 roku dotyczącej P. S. na kwotę 762,60 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 648,21 euro, jednakże powódka w dniu 25 października 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 625,75 euro, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 22,46 euro. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 3 stycznia 2019 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 53, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 66, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 607 k. 261)

4) w dniu 25 października 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 25 października 2018 roku dotyczącej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 676,50 euro. Kwota do wypłaty wynosiła 575,03 euro, jednakże powódka w dniu 25 października 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 552,74 euro, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 22,29 euro. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 9 stycznia 2019 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 54, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 64, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 616 k. 261);

5) w dniu 31 października 2018 roku Faktury nr (...), wystawionej 31 października 2018 roku dotyczącej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na kwotę 922,50 zł. Kwota do wypłaty wynosiła 784,13 zł, jednakże powódka w dniu 31 października 2018 roku wypłaciła pozwanemu kwotę 765,84 zł, gdyż dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 18,29 zł. Termin zwrotu wypłaconej kwoty upływał 31 grudnia 2018 r.;

(dowód: specyfikacja wypłaty k. 55, potwierdzenie zlecenia płatniczego k. 60, rejestr księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pozycja 633 k. 261)

Z tytułu opłat za dostęp do systemu w ramach umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka obciążyła pozwanego następującymi fakturami:

1) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 14 grudnia 2018 roku obejmującą okres od 14 września 2018 roku do 14 października 2018 roku na kwotę 24,60 zł z terminem płatności do 28 grudnia 2018 roku.

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 68-69)

2) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 14 stycznia 2019 roku obejmującą okres od 15 stycznia 2019 roku do 14 lutego 2019 roku na kwotę 24,60 zł z terminem płatności do 28 stycznia 2019 roku

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 72-73)

3) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 14 lutego 2019 roku obejmującą okres od 15 lutego 2019 roku do 14 marca 2019 roku na kwotę 24,60 zł z terminem płatności do 28 lutego 2019 roku

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 74-75)

4) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 14 marca 2019 roku obejmującą okres 15 marca 2019 roku do 14 kwietnia 2019 roku na kwotę 24,60 zł z terminem płatności do 28 marca 2019 roku

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 76-77)

5) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 14 kwietnia 2019 roku obejmującą okres 15 kwietnia 2019 roku do 14 maja 2019 roku na kwotę 24,60 zł z terminem płatności do 28 kwietnia 2019 r.

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 74-75)

Z tytułu prowizji wynikającej z umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka obciążyła pozwanego fakturami:

1) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 31 grudnia 2018 roku na kwotę 247,24 zł z terminem płatności do 14 stycznia 2019 roku, na kwotę faktury składały się:

a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 7 grudnia 2018 roku w kwocie 17,27 zł netto plus 3,97 zł VAT;

b) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku w kwocie 24,31 zł netto plus 5,59 zł VAT;

c) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 19 grudnia 2018 roku w kwocie 63,76 zł netto plus 14,66 zł VAT;

d) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 5 grudnia 2018 roku w kwocie 10,46 zł netto plus 2,41 zł VAT;

e) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 16 grudnia 2018 roku w kwocie 49,66 zł netto plus 11,42 zł VAT;

f) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 17 grudnia 2018 roku w kwocie 35,55 zł netto plus 8,18 zł VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k.70-71)

2) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 28 lutego 2019 roku na kwotę 76 zł z terminem płatności do 14 marca 2019 roku, na kwotę faktury składały się: :

- a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 13 lutego 2019 roku w kwocie 5,32 zł netto plus 1,22 zł VAT;
- b) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 13 lutego 2019 roku w kwocie 5,90 zł netto plus 1,36 zł VAT;
- c) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 13 lutego 2019 r w kwocie 8,63 zł netto plus 1,98 zł VAT;
- d) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 27 lutego 2019 roku w kwocie 20,33 zł netto plus 4,68 zł VAT;
- e) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 6 lutego 2019 roku w kwocie 5,25 zł netto plus 1,21 zł VAT;
- f) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 6 lutego 2019 roku w kwocie 4,12 zł netto plus 0,95 zł VAT;
- g) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 6 lutego 2019 roku w kwocie 4,12 zł netto plus 0,95 zł VAT;
- h) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 6 lutego 2019 roku w kwocie 4,12 zł netto plus 0,95 zł VAT;
- i) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 6 lutego 2019 roku w kwocie 3,99 zł netto plus 0,92 zł VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k.80-81)

3) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 31 stycznia 2019 roku na kwotę 137,40 euro z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku, na kwotę faktury składały się:

- a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 2 stycznia 2019 roku w kwocie 0,97 euro netto plus 0,22 euro VAT;
- b) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 9 stycznia 2019 roku w kwocie 5,98 euro netto plus 1,38 euro VAT;
- c) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej P. S. za okres od 1 stycznia 2019 roku do 9 stycznia 2019 roku w kwocie 2,06 euro netto plus 0,47 euro VAT;
- d) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 9 stycznia 2019 roku w kwocie 5,48 euro netto plus 1,26 euro VAT;
- e) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 17 stycznia 2019 roku w kwocie 3,76 euro netto plus 0,86 euro VAT;

f) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 17 stycznia 2019 roku w kwocie 9,41 euro netto plus 2,16 euro VAT;

g) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 17 stycznia 2019 roku w kwocie 7,34 euro netto plus 1,69 euro VAT;

h) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 stycznia 2019 roku do 16 stycznia 2019 roku w kwocie 8,15 euro netto plus 1,87 euro VAT;

i) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 5 stycznia 2019 roku do 17 stycznia 2019 roku w kwocie 11,08 euro netto plus 2,55 euro VAT;

j) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 8 stycznia 2019 roku do 17 stycznia 2019 roku w kwocie 6,09 euro netto plus 1,40 euro VAT;

k) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 15 stycznia 2019 roku do 23 stycznia 2019 roku w kwocie 2,79 euro netto plus 0,64 euro VAT;

l) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 15 stycznia 2019 roku do 23 stycznia 2019 roku w kwocie 2,79 euro netto plus 0,64 euro VAT;

ł) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 29 stycznia 2019 roku do 30 stycznia 2019 roku w kwocie 2,26 euro netto plus 0,52 euro VAT;

m) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 22 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 8,75 euro netto plus 2,01 euro VAT;

n) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 22 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 6,86 euro netto plus 1,58 euro VAT;

o) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 22 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 6,86 euro netto plus 1,58 euro VAT;

p)) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 22 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 6,86 euro netto plus 1,58 euro VAT;

r) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 22 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 6,86 euro netto plus 1,58 euro VAT;

s) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 26 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 2,72 euro netto plus 0,63 euro VAT;

t) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 25 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 2,87 euro netto plus 0,66 euro VAT;

u) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 29 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 1,99 euro netto plus 0,46 euro VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k.82-83)

Z tytułu prowizji wynikającej z umowy faktura na raz nr (...) powódka obciążyła pozwanego fakturami:

1) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 31 grudnia 2018 roku na kwotę 311,35 zł z terminem płatności do 14 stycznia 2019 roku, na kwotę faktury składały się::

a) prowizja za sfinansowanie faktury (...) dotyczącej (...) spółki akcyjnej za okres od 11 grudnia 2018 roku do 14 stycznia 2019 roku w kwocie 48,43 zł netto plus 11,14 zł VAT;

b) prowizja za sfinansowanie faktury (...) dotyczącej (...) i Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 11 grudnia 2018 roku do 29 stycznia 2019 roku w kwocie 53,81 zł netto plus 12,38 zł VAT;

c) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej L. U. i R. U. za okres od 1 grudnia 2018 roku do 28 grudnia 2018 roku w kwocie 32,65 zł netto plus 7,51 zł VAT;

d) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki akcyjnej za okres od 1 grudnia 2018 roku do 13 grudnia 2018 roku w kwocie 25,26 zł netto plus 5,81 zł VAT;

e) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 12 grudnia 2018 roku w kwocie 19,82 zł netto plus 4,56 zł VAT;

f) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 5 grudnia 2018 roku w kwocie 5,34 zł netto plus 1,23 zł VAT;

g) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki jawnej za okres od 1 grudnia 2018 roku do 7 grudnia 2018 roku w kwocie 10,20 zł netto plus 2,35 zł VAT;

h) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej I. S. za okres od 1 grudnia 2018 roku do 19 grudnia 2018 roku w kwocie 27,69 zł netto plus 6,37 zł VAT;

i) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 17 grudnia 2018 roku w kwocie 29,92 zł netto plus 6,88 zł VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k.84-85)

2) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 28 lutego 2019 roku na kwotę 74,82 zł z terminem płatności do 14 marca 2019 roku, na kwotę faktury składały się::

a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki akcyjnej za okres od 1 lutego 2019 roku do 13 lutego 2019 roku w kwocie 22,74 zł netto plus 5,23 zł VAT;

b) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) i Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 28 lutego 2019 w kwocie 38,09 zł netto plus 8,76 zł VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k.86-87)

3) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 31 stycznia 2019 roku na kwotę 39,92 zł z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku, na kwotę faktury składały się::

a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki akcyjnej za okres od 15 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 29,73 zł netto plus 6,84 zł VAT;

b) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) i Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 30 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 2,72 zł netto plus 0,63 zł VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k.88-89)

4) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 14 stycznia 2019 roku na kwotę 132,02 euro z terminem płatności do 14 stycznia 2019 roku, na kwotę faktury składały się::

a) prowizja za sfinansowanie faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 11 grudnia 2018 roku do 14 stycznia 2019 roku w kwocie 37,71 euro netto plus 8,67 euro VAT;

b) prowizja za sfinansowanie faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 14 grudnia 2018 roku do 11 lutego 2019 w kwocie 48,49 euro netto plus 11,15 euro VAT;

c) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 grudnia 2018 roku do 24 grudnia 2018 roku w kwocie 14,27 euro netto plus 3,28 euro VAT;

d) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki jawnej za okres od 1 grudnia 2018 roku do 13 grudnia 2018 roku w kwocie 6,87 euro netto plus 1,58 euro VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 90-91)

5) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 31 stycznia 2019 roku na kwotę 27,63 euro z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku, na kwotę faktury składała się prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 15 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku w kwocie 22,46 euro netto plus 5,17 euro VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 92-93);

6) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 28 lutego 2019 roku na kwotę 41,83 euro z terminem płatności do 14 marca 2019 roku, na kwotę faktury składały się::

a) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 lutego 2019 roku do 13 lutego 2019 roku w kwocie 17,17 euro netto plus 3,95 euro VAT;

b) prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 12 lutego 2019 roku do 28 lutego 2019 roku w kwocie 16,84 euro netto plus 3,87 euro VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 94-95);

7) fakturą VAT nr (...) wystawioną dnia 31 marca 2019 roku na kwotę 15,84 euro z terminem płatności do 14 kwietnia 2019 roku, na kwotę faktury składała się prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres od 1 marca 2019 roku do 13 marca 2019 roku w kwocie 12,88 euro netto plus 2,96 euro VAT;

(dowód: faktura VAT z załącznikiem k. 96-97);

Z tytułu prowizji z opóźnienie w spłacie wymagalnej kwoty wynikającej z umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka obciążyła pozwanego następującymi notami:

- 1) notą księgową nr (...) na kwotę 310,83 zł z terminem płatności do 14 stycznia 2019 roku;
- 2) notą księgową nr (...) na kwotę 626,33 zł z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku;
- 3) notą księgową nr (...) na kwotę 234,94 zł z terminem płatności do 14 maja 2019 roku;
- 4) notą księgową nr (...) na kwotę 442,26 zł z terminem płatności do 14 kwietnia 2019 roku;
- 5) notą księgową nr (...) na kwotę 460,93 zł z terminem płatności do 14 marca 2019 roku;
- 6) notą księgową nr (...) na kwotę 171,13 euro z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku;
- 7) notą księgową nr (...) na kwotę 137,79 euro z terminem płatności do 14 marca 2019 roku;
- 8) notą księgową nr (...) na kwotę 199,64 euro z terminem płatności do 14 kwietnia 2019 roku;
- 9) notą księgową nr (...) na kwotę 195,74 euro z terminem płatności do 14 maja 2019 roku.

(dowód: noty księgowe z załącznikami k. 98-114);

Z tytułu prowizji z opóźnienie w spłacie wymagalnej kwoty wynikającej z umowy pn. faktura na raz nr (...) powódka obciążyła pozwanego następującymi notami:

- 1) notą księgową nr (...) na kwotę 245,24 zł z terminem płatności do 14 stycznia 2019 roku;
- 2) notą księgową nr (...) na kwotę 284,87 zł z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku;
- 3) notą księgową nr (...) na kwotę 55 zł z terminem płatności do 14 marca 2019 roku;
- 4) notą księgową nr (...) na kwotę 170,40 zł z terminem płatności do 14 kwietnia 2019 roku;
- 5) notą księgową nr (...) na kwotę 167,41 zł z terminem płatności do 14 maja 2019 roku;
- 6) notą księgową nr (...) na kwotę 127,50 euro z terminem płatności do 14 maja 2019 roku;
- 7) notą księgową nr (...) na kwotę 111,96 euro z terminem płatności do 14 kwietnia 2019 roku;
- 8) notą księgową nr (...) na kwotę 52,85 euro z terminem płatności do 14 marca 2019 roku;
- 9) notą księgową nr (...) na kwotę 26,42 euro z terminem płatności do 14 lutego 2019 roku;
- 10) notą księgową nr (...) na kwotę 12,57 euro z terminem płatności do 14 stycznia 2019 roku;

(dowód: noty księgowe z załącznikami k. 115-134);

Pismem datowanym na dzień 24 stycznia 2019 roku pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy finansowania sprzedaży nr (...) oraz umowy pn. faktura na raz nr (...).

(dowód: pismo k. 287)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów i wydruków, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości. Na podstawie art. 233 k.p.c., Sąd dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów, uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Godzi się zauważyć, że pozwany zasadniczo nie zakwestionował skutecznie przedłożonych przez powódkę dokumentów i wydruków, ograniczając się do wymienienia wszystkich dokumentów dołączonych do pozwu i ogólnego zakwestionowania ich mocy dowodowej (k.189). Pozwany kwestionując wiarygodność i moc dowodową przedłożonych przez powódkę dokumentów powinien konkretnie wskazać, który dokument (fakturę lub specyfikację) kwestionuje i w jakim zakresie – tzn. której pozycji, wartości z danego dokumentu przeczy. Zwrócić przy tym należy uwagę, że wśród wymienionych dokumentów, które pozwany ogólnie zakwestionował były również faktury wystawione przez pozwanego (przykładowo faktura (...), faktura (...) itd. – zaewidencjonowana w jego księdze przychodu i rozchodu) – czyli w istocie pozwany twierdził, że wystawił nierzetelne faktury – co zapewne nie było intencją pozwanego. Konkretnie zarzuty pozwany zgłosił jedynie do dołączonych do pozwu regulaminu umowy finansowania sprzedaży oraz regulaminu umowy pn. faktura na raz, zarzucając, iż regulaminy te nie obowiązywały w dacie zawierania przez pozwanego umów z powódką. Zarzut ten był nietrafny, gdyż to wersje regulaminów dołączonych przez pozwanego obowiązywać miały od 21 grudnia 2018 roku (k. 202-222), natomiast regulaminy, które zostały dołączone do pozwu zgodnie z brzmieniem § 20 tych regulaminów obowiązywały od 20 sierpnia 2018 roku a zatem obowiązywały one w dacie zawierania obydwu umów.

Zdaniem Sądu niewiarygodne były zeznania świadka M. J., gdyż świadek z jednej strony szczegółowo relacjonowała przebieg spotkań i rozmów przed zawarciem umowy, natomiast z drugiej strony świadek deklarowała, że nie pamięta okoliczności podpisywania umowy, co jest o tyle nieprawdopodobne, że świadek wprost przyznała, że była to jej pierwsza umowa, którą zawierała w imieniu powódki, a po niej zawarła jeszcze tylko jedną umowę. Zdaniem Sądu to wybiórcze zapamiętanie faktów związanych z procesem zawierania umowy z pozwanym spowodowane jest tym, że okoliczności zawarcia umowy przebiegały tak jak to wynika ze stanowiska pozwanego - czyli przedstawiałyby świadka w niekorzystnym świetle.

W ocenie Sądu wiarygodne były zeznania świadka E. P.. Po pierwsze świadek od końca lipca 2019 roku nie współpracuje już z pozwanym, a zatem jest osobą bezstronną w niniejszej sprawie. Po drugie jej zeznania były logiczne, rzeczowe i szczerze. Świadek wprost przyznawała, że nie ma wiadomości o okolicznościach zawarcia umowy przez pozwanego z powódką oraz że nie miała dostępu do systemu powódki.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania świadków: D. W. oraz A. W.. Wprawdzie świadkowie ci pozostawali w relacji koleżeńskiej (D. W.) i rodzinnej (A. W.) z pozwanym, jednakże okoliczność ta nie wpłynęła na ich wiarygodność. Ich zeznania były konsekwentne i spójne, a ich treść wzajemnie korespondowała ze sobą. Ponadto wprost przyznawali, że ich wiedza na temat okoliczności sprawy zasadniczo pochodzi od pozwanego. Dlatego Sąd uznał za wiarygodne ich zeznania, z których wynikało: że M. J. nie okazała pozwanemu regulaminów; że dochodziło do błędów w księgowaniu przez powódkę wpłat od kontrahentów powoda oraz że dochodziło do sytuacji, w których powódka twierdziła, że kontrahenci pozwanego nie zapłacili faktury, natomiast kontrahenci ci deklarowali, że fakturę zapłacili. Już w tym miejscu wyjaśnienia jednak wymaga, że chociaż zeznania świadków była wiarygodne w powyższym zakresie, to jednak nie miały one wystarczającej mocy dowodowej dla ustalenia faktu, że faktury, których zwrotu finansowania domagała się powódka, zostały opłacone przez kontrahentów pozwanego. Ich zeznania dowodziły bowiem jedynie tego, że kontrahenci pozwanego deklarowali, że zapłacili jakieś faktury wystawione przez pozwanego, natomiast nie stanowiły dowodu tego, że te konkretne faktury, których zwrotu finansowania domagała się powódka zostały zapłacone. Adekwatnym dowodem w tym zakresie byłyby potwierdzenia przelewu znajdujące się w dyspozycji kontrahentów pozwanego (o których przedłożenie pozwany mógł wnioskować na podstawie art. 248 k.p.c.) lub chociaż zeznania

kontrahentów pozwanego, jednakże pozwany, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, takich wniosków dowodowych nie złożył.

Zdaniem Sądu wiarygodne były również zeznania pozwanego, gdyż znajdowały one potwierdzenie w relacjach świadków: D. W. oraz A. W.. Ponadto pozwany szczerze przyznawał okoliczności negatywne dla pozwanego, jak choćby fakt, że pozwany nie przeczytał wszystkich zapisów umowy przed jej podpisaniem.

Sąd postanowił pominąć dowód z opinii biegłego z dziedziny rachunkowości przedsiębiorstw. Dowód ten został zgłoszony w celu ustalenia, „czy sposób wyliczenia roszczenia przez powoda pod względem rachunkowym i metodologicznym jest prawidłowy, czy roszczenie znajduje pokrycie w istotnie zawiłych postanowieniach umownych, regulaminowych powoda, czy wskazana przez pozwanego kwota jego wierzytelności wobec powoda jest prawidłowa w ujęciu rachunkowym, zasadności zarzutu potrącenia, weryfikacji roszczenia powoda, czy postanowienia umów, regulaminów stosowane we wzorach powoda są typowe, jeśli chodzi o umowy faktoringu w zakresie stosowanych stawek, wartości, świadczeń należnych powodowi, zasadności zarzutu nieważności umownych”. W ocenie Sądu dla zweryfikowania pod względem rachunkowym i metodologicznym roszczeń powódki wystarczające jest przeprowadzenie pracochołnych, aczkolwiek nieskomplikowanych działań matematycznych stąd brak było potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii biegłego w tym zakresie. Natomiast co do oceny „istotnie zawiłych postanowień umownych, regulaminowych powoda” to adekwatne umiejętności dla takiej oceny posiadają prawnicy, a nie biegli z zakresu rachunkowości. Natomiast w zakresie weryfikacji roszczeń pozwanego zgłoszonych do potrącenia, to zdaniem Sądu potrącenie to było bezskuteczne, dlatego zweryfikowanie jego poprawności nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto należy zwrócić uwagę, że poza wskazaniem ogólnej kwoty wierzytelności, którą pozwany chciał potrącić z wierzytelnościami powódki, pozwany nie naprowadził żadnych twierdzeń, z czego dokładnie ta wierzytelność miała wynikać. Tymczasem „dowód podąża za twierdzeniem” co oznacza, iż strona najpierw formułuje twierdzenie o faktach a dopiero następnie przedstawia środki dowodowe celem wykazania prawidłowości tych twierdzeń, zatem brak zgłoszenia konkretnych twierdzeń powodował, że nie zachodziła konieczność przeprowadzania dowodu z opinii biegłego w celu oceny zasadności zarzutu potrącenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne. Rozważania prawne zostaną poniżej przedstawione w dwóch częściach. W pierwszej części zostanie omówiona treść łączącego strony stosunku obligacyjnego – w tym dokonana zostanie ocena zarzutów pozwanego dotyczących nieważności umów, braku związania postanowieniami regulaminów, wyzysku, zrzeczenia się roszczenia przez powódkę oraz potrącenia. Natomiast w drugiej części zostanie omówione po kolei każde ze zgłoszonych w pozwie roszczeń w płaszczyźnie dowodowej ze wskazaniem przyczyn, dla których zostało uwzględnione bądź oddalone.

I. Ocena prawna stosunku obligacyjnego łączącego strony

W pierwszej kolejności należało zauważyć, że pozwany ani w sprzeciwie, ani w dalszych pismach procesowych nie kwestionował tego, że zawarł z powódką zarówno umowę finansowanie sprzedaży nr (...) opatrzoną własnoręcznym podpisem pozwanego, jak również umowę pn. faktura na raz nr (...) zawartą w formie elektronicznej. Przeciwnie – do pisma z 29 maja 2020 roku pozwany dołączył wydruki regulaminów dotyczących obu tych umów, podnosząc, że w chwili zawierania umów regulaminy te nie obowiązywały. Postawa procesowa pozwanego pozwalała zatem. uznać na podstawie art. 230 k.p.c za bezsporną okoliczność, że pozwany zawarł z powódką obie umowy. Dopiero w trakcie przeprowadzania dowodu z przesłuchania pozwanego, oświadczył on, że nie podpisywał elektronicznie umowy pn. faktura na raz nr (...), co należało uznać za spóźnione. W tym kontekście należało również zwrócić uwagę, że świadek A. W. zeznała, że pozwany zawarł z powódką dwie umowy oraz że w piśmie z 24 stycznia 2019 roku pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu zarówno umowy finansowania sprzedaży nr (...), jak również umowy pn. faktura na raz nr (...). Ponadto pozwany nie zaprzeczył, że komputer o nr IP 10.25.7.171 jest jego komputerem. W konsekwencji Sąd ustalił, że doszło do zawarcia umowy pn. faktura na raz nr (...) w formie dokumentowej, o której mowa w art. 77² k.c.

Przechodząc do omówienia treści stosunku obligacyjnego, należy wskazać, że Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego o braku związania pozwanego postanowieniami regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) oraz regulaminu umowy pn. faktura na raz nr (...). Jak już zostało wyjaśnione we wcześniejszej części uzasadnienia, regulaminy te w wersji dołączonej do pozwu obowiązywały w chwili zawierania przez pozwanego umów z powódką. Natomiast w odniesieniu do zarzutów pozwanego, że świadek M. J. nie przedstawiła mu tych regulaminów, wskazać należy, że z treści obydwu umów wynikało, że regulaminy i cenniki stanowią integralną część umowy i są dostępne na stronie (...) pl. (...) z treści ww. umów nie wynikało że pozwanemu okazano do wglądu te regulaminy, lecz że były one dostępne na stronie internetowej powódki. Sąd nie tracił z pola widzenia również faktów wynikających z przesłuchania pozwanego oraz z zeznań świadka A. W., że gdy próbowali wejść na stronę internetową powódki w celu zapoznania się z treścią regulaminów, to wyświetlał się komunikat, iż strona jest w przebudowie. Okoliczność ta jednak nie mogła skutkować brakiem związania tymi regulaminami, gdyż zarówno w umowie finansowania sprzedaży nr (...), jak również w umowie pn. faktura na raz nr (...) pozwany złożył oświadczenie, że zapoznał się z umową, w tym regulaminem oraz cennikiem (dostępnym na stronie (...)) przed zawarciem umowy oraz oświadczył, że rozumie i akceptuje postanowienia umowy, w tym regulaminu i cennika. Pozwany tłumacząc na rozprawie powody, dla których podpisał umowę zawierającą ten zapis, wskazał, że nie przeczytał tego postanowienia. Takie tłumaczenie nie zasługuje na aprobatę, gdyż osoba, która składa podpis na dokumencie bez uprzedniego przeczytania go, świadomie składa oświadczenie woli, nie znając jego treści. W ten sposób osoba ta akceptuje każde postanowienie zawarte w podpisywanym dokumencie (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 31 maja 1994 roku sygn.. akt: III CZP 75/94, OSNCP 1994, Nr 12, poz. 238). W orzecznictwie wskazuje się, że osobie składającej podpis na dokumencie bez zapoznania się z jego treścią można postawić zarzut, że nie zachowała staranności, jakiej zasadnie można oczekiwać od racjonalnego uczestnika obrotu prawnego (tak: Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 19 kwietnia 2016 roku sygn. akt: I ACa 1452/15, Legalis), czy też wręcz uznaje się, że zachowanie strony, która nie przeczytała umowy przed jej podpisaniem, nosi znamiona rażącego niedbalstwa i z tego względu jako zawinione nie może korzystać z ochrony (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 12 grudnia 2012 roku sygn. akt: VI ACa 719/12, Legalis). Na marginesie należy wskazać, że fakt, iż akurat w momencie, gdy pozwany wraz z żoną wchodzili na stronę internetową powódki, to strona internetowa była w przebudowie, nie uzasadnia per se wniosku, że w całym okresie poprzedzającym zawarcie umów przez pozwanego z powódką strona internetowa powódki była niedostępna. Jednocześnie skoro w umowach pozwany zawarł oświadczenie, że zapoznał się z tymi regulaminami dostępnymi na stronie internetowej, to ciężar dowodu wykazania, że strony te były niedostępne spoczywał na nim. Ciężarowi temu pozwany jednak nie sprostał, gdyż nie wnosił o zwrócenie się do dostawcy usług hostingowych w celu wykazania, że strona internetowa powódki była w okresie poprzedzającym zawarcie umowy niedostępna. Tym samym należało uznać zgodnie z art. 384 § 2 k.c. pozwany był związany postanowieniami regulaminu umowy finansowania sprzedaży oraz regulaminu umowy pn. faktura na raz.

Oceniając treść stosunków obligacyjnych łączących strony na podstawie umowy finansowania sprzedaży nr (...) oraz umowy pn. faktura na raz nr (...), należy mieć na uwadze, że obie te umowy były umowami nienazwanymi, ponieważ essentialia negotii tych umów nie zostały uregulowane w kodeksie cywilnym ani innych aktach prawnych. Bezsporne natomiast było, że umowy te stanowiły umowy faktoringu.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lipca 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V CSK 660/16: „umowa faktoringu nie jest umową nazwaną, a zatem w razie potrzeby oceny konkretnego stosunku prawnego nie można się odwołać do określonej przez ustawodawcę, modelowej konstrukcji takiej umowy. Gdyby nawet tak było, to zasada swobody umów pozwalałaby stronom ukształtować nawiązywany przez nie stosunek prawny na miarę ich własnych potrzeb i w celu zaspokojenia tych interesów, które zamierzają w danych okolicznościach zrealizować, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) tego typu stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego (art. 353¹ k.c.). Co do zasady, każdy przedsiębiorca powinien finansować bieżącą działalność i własny rozwój z uzyskiwanych na bieżąco dochodów, a wszelkie opóźnienia w realizowaniu należnych mu płatności stanowią zagrożenie dla jego funkcjonowania. Zagrożenia te mogą być ograniczane lub nawet eliminowane przez wykorzystanie kredytu obrotowego, co oczywiście wiąże się z koniecznością ponoszenia jego kosztów, albo przy wykorzystaniu innych, wypracowanych przez rynek mechanizmów, do których należy także korzystanie z faktoringu.”

Istotą umowy faktoringu jest stworzenie możliwości finansowania bieżącej działalności gospodarczej faktoranta, który odracza swoim kontrahentom termin zapłaty za wykonaną usługę, udzielając im tzw. kredytu towarowego. Na podstawie umowy faktoringu faktorant otrzymuje od faktora, niezwłocznie po wykonaniu umowy z kontrahentem, znaczną część przysługującej mu należności pieniężnej w postaci zaliczki z tytułu nabytej przez niego wierzytelności. Z reguły faktor zobowiązuje się także do świadczenia na rzecz faktoranta, na stałych zasadach, usług polegających na zarządzaniu wierzytelnościami i kontroli płynności na rachunku obrotów bieżących. Strony mogą swobodnie stosownie do art. 353¹ k.c., ukształtować treść umowy faktoringu, jako umowy mieszanej, złożonej z kilku umów typowych, regulowanych ustawowo lub będących połączeniem czynności faktycznych i prawnych. W orzecznictwie wskazuje się również, że umowa faktoringu należy do umów dwustronnie zobowiązujących, konsensualnych, odpłatnych i wzajemnych. Faktor wykupuje faktury wystawione przez faktoranta i wypłaca sprzedającemu należność, tj. kwotę określoną w fakturze, pomniejszoną o odsetki dyskontowe i prowizję, przed terminem wymagalności płatności wystawionej faktury. Wynagrodzenie faktora ma mieszany charakter, łączący elementy prowizji oraz odsetek za okres od dnia wypłaty do dnia wymagalności albo zapłaty (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 maja 2003 roku sygn. akt V CKN 218/01, z 3 października 2007 roku sygn. akt IV CSK 160/07, z 5 maja 2016 roku sygn. akt II CSK 582/15)

Wyróżnia się przy tym trzy formy faktoringu: tzw. faktoring pełny (bez regresu), faktoring niepełny (z regresem) oraz faktoring mieszany. Przy faktoringu niepełnym dokonanie cesji nie obejmuje przejścia ryzyka niewypłacalności dłużnika wobec faktora. Ta forma faktoringu oznacza de facto zaciągnięcie kredytu krótkoterminowego przez faktoranta.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należało, że - jak wynika z zawartych przez strony umów faktoringu - stanowiły one umowy faktoringu bez przejścia ryzyka (tzw. faktoring niepełny). Z umów tych wynikało bowiem, że w przypadku braku płatności od odbiorców (kontrahentów pozwanego) w terminie płatności faktury, klient (pozwany) zobowiązuje się do spełnienia w całości świadczenia wynikającego z finansowanej przez powódkę wierzytelności wraz z opłatami i prowizjami (por. § 8 pkt 1 regulaminu umowy finansowania sprzedaży). Również w regulaminie umowy pn. faktura na raz w § 6 pkt 1 lit. b wskazano, że klient (pozwany) zobowiązany jest do zapłaty za fakturę na rachunek powódki przed upływem tolerowanego opóźnienia. Zatem w obu tych umowach zastrzeżono, że w razie nieopłacenia przez kontrahentów pozwanego sfinansowanych faktur, to pozwany będzie zobowiązany do ich zapłaty wraz z dodatkowymi kosztami (prowizją, opłatami). Wskazać również należy, że w przypadku umowy finansowania sprzedaży nr (...) jej istotą było dokonanie cesji wszystkich (a więc również przyszłych) wierzytelności przysługujących pozwanemu wobec kontrahentów pozwanego wprowadzonych do systemu powódki, natomiast w przypadku umowy pn. faktura na raz nr (...) cesja wierzytelności miała dotyczyć indywidualnie przekazanej do sfinansowania faktury.

Pozwany podnosił zarzut nieważności umowy w tym regulaminów na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.c., wskazując przy tym na naruszenie art. 353¹ k.c., polegające w szczególności na tym, że stosunek prawny łączący strony sprzeciwiał się zasadom współzycia społecznego.

Stosownie do art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Ponadto zgodnie z § 2 przytoczonego artykułu nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Sąd miał na uwadze, że przepisy przewidujące bezwzględną nieważność czynności nie stanowią, że jest ona uwzględniana na zarzut. Jednak stanowisko pozwanego nieoparte dalszą argumentacją, nie dawało Sądowi podstawy do uznania umowy świadczenie usług obsługi prawnej za nieważną.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że stosownie do treści art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Jak wskazuje się w orzecznictwie z wyrażonej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów wynika przyzwolenie na faktyczną nierówność stron (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca

2008 roku sygn. akt: IV CSK 478/07 - nie publ.). Nieekwiwalentność sytuacji prawnej stron umowy nie wymaga co do zasady istnienia okoliczności ją uzasadniających, jeżeli stanowi ona wyraz woli stron. Obiektywnie niekorzystna dla jednej strony treść umowy zasługiwać będzie na negatywną ocenę moralną a w konsekwencji doprowadzi do uznania umowy za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego w sytuacji, gdy do takiego jej ukształtowania, które jest w sposób widoczny dla niej krzywdzące doszło pod presją faktycznej przewagi kontrahenta, wówczas bowiem umowa nie daje wyrazu w pełni swobodnej i rozważnej decyzji. Okoliczności takie nie zostały przez pozwanego wykazane. Pozwany nie wykazał, że w okresie którym zawierał umowy z powódką znajdował się w trudnej kondycji finansowej i z uwagi na zagrożenie niewypłacalnością był zmuszony poszukiwać dodatkowo finansowania działalności. Nie wykazał również, że nie mógł skorzystać z tańszych form wsparcia finansowania – takich jak kredyt obrotowy. Nie wykazał również, że zmuszony był zawrzeć umowę faktoringu właśnie z powódką, podczas gdy na rynku jest wiele podmiotów oferujących usługi faktoringu. Należy przy tym zauważyć, że pozwany jest przedsiębiorcą aktywnie występującym w obrocie gospodarczym (jak wynikało z przedłożonego przez pozwanego rejestru przychodów i rozchodów w 2018 roku brał udział 825 zdarzeniach gospodarczych), zatem ma odpowiednie doświadczenie w obrocie gospodarczym. Ponadto jak wynikało z zeznań świadka E. P. - świadek do końca lipca 2019 roku prowadziła obsługę księgową działalności pozwanego, pomimo to pozwany nie zdecydował się, aby skonsultować z nią decyzję o zawarciu umów z powódką. Wreszcie należy jeszcze raz przypomnieć, że pozwany podpisując umowę, nie zapoznał się uważnie z jej treścią, pomimo iż –jak sam przyznał nie otrzymał wcześniej projektu umowy do zapoznania się. W takiej sytuacji pozwany sam zrezygnował z możliwości podjęcia rozważnej decyzji. Rozważając ewentualną nieważność wynikającą ze sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego, należy również przypomnieć, że pojęcie zasad współżycia społecznego jest niedookreślone, zaś jego interpretacja pozostawiona ocenie sądu. Odwołują się do pojęcia elementarnej sprawiedliwości na gruncie konkretnej sprawy i okoliczności, jako swego rodzaju „zawór bezpieczeństwa” pozwalający uchylić skutki formalnie zgodnej z prawem czynności, gdy jej wykonanie byłoby niemoralne bądź nieuczciwe. Pozwany nie przytoczył argumentów uzasadniających przyjęcie naruszenia zasad współżycia społecznego skutkującego nieważnością.

Sąd nie stwierdził również, aby treść lub cel łączących strony umów był sprzeczny naturą stosunku lub ustawą – z wyjątkiem postanowień dotyczących prowizji przysługującej powódcie po terminie płatności faktur, co zostanie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia. Dokonując z urzędu kontroli zgodności tych umów z naturą stosunku lub ustawą, należy mieć na uwadze, że w orzecznictwie przesądzono już pozytywnie możliwość zawierania umów faktoringu niewłaściwego, jak również umieszczania w tych umowach klauzul gwarancyjnych, zgodnie z którymi faktor ma możliwość zaspokajania się bezpośrednio od faktoranta, przy równoczesnym braku zastrzeżenia w umowie warunku rozwiązującego tej treści, że niespłacenie wierzytelności przez kontrahenta faktora powoduje jej powrót do faktoranta (cedenta). (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2003 roku I CK 7/2003, z dnia 28 lipca 2004 r. III CK 285/03). W konsekwencji należy stwierdzić, że umówienie się przez strony, że w razie zapłaty faktur przez kontrahenta pozwanego (w umowie nazywanego odbiorcą), powódka będzie się mogła domagać zwrotu finansowania bezpośrednio od pozwanego, co nie będzie powodowało cesji zwrotnej – czy też warunku rozwiązującego uprzednich cesji – nie mogło być uznane za sprzeczne naturą stosunku lub ustawą. W tym kontekście należało również zwrócić uwagę, że w sytuacji zwrotu przez pozwanego kwoty finansowania określonej faktury, to pozwany w trakcie trwania umowy mógł zwrócić się do powódki o zwolnienie z cesji spłaconej faktury. Z kolei po rozwiązaniu umów i ich rozliczeniu, powódka miała obowiązek dokonać cesji zwrotnej wszystkich wierzytelności. Zdaniem Sądu mieści się również w granicach swobody kontraktowania uzgodnienie przez strony w umowie finansowania sprzedaży nr (...), że pozwany dokona cesji wszystkich (a więc również przyszłych) wierzytelności przysługujących mu wobec kontrahentów dodanych do systemu powódki (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 października 2012 roku I CSK 56/12).

W kontekście nieważności umowy pozwany powołał się również na instytucję wyzysku (k. 147-148), wskazując, że pozwany jest kierowcą, ma ograniczone zdolności intelektualne, zaś postanowienia umowy są zawile i skomplikowane. Jednocześnie pozwany nie wskazał, czy żąda odpowiedniego zmniejszenia należnego od niego świadczenia, czy też zwiększenia należnego jemu świadczenia, czy też żąda unieważnienia umowy. Niemniej jednak mając na uwadze fakt, że rozważania dotyczące wyzysku zawarł w pkt 5 sprzeciwu zatytułowanym „zarzut nieważności postanowień

umownych, regulaminowych, mających stanowić podstawę roszczenia” należy przyjąć, że domagał się unieważnienia umowy.

Stosownie do treści art. 388 § 1 k.c. jeżeli jedna ze stron, wyzyskując przymusowe położenie, niedołęstwo lub niedoświadczanie drugiej strony, w zamian za swoje świadczenie przyjmuje albo zastrzega dla siebie lub dla osoby trzeciej świadczenie, którego wartość w chwili zawarcia umowy przewyższa w rażącym stopniu wartość jej własnego świadczenia, druga strona może żądać zmniejszenia swego świadczenia lub zwiększenia należnego jej świadczenia, a w wypadku gdy jedno i drugie byłoby nadmiernie utrudnione, może ona żądać unieważnienia umowy.

Skutkiem ziszczenia się przesłanek opisanych w art. 388 § 1 k.c. jest powstanie po stronie osoby pokrzywdzonej uprawnień (kompetencji) do żądania ukształtowania zobowiązania przez sąd. W razie spełnienia przesłanek określonych w art. 388 k.c., pokrzywdzony może żądać zmniejszenia jego świadczenia lub zwiększenia należnego mu świadczenia, a w wypadku gdy jedno i drugie byłoby nadmiernie utrudnione, domagać się unieważnienia umowy. Skutkiem wyzysku nie jest więc nieważność zawartej umowy, lecz umożliwienie sądowi, na żądanie pokrzywdzonego, ukształtowania zobowiązania o równoważnych świadczeniach. Dopiero gdy tego osiągnąć nie można, konieczne staje się unieważnienie umowy. Trzeba jednak podkreślić, że w pierwszej kolejności powinno być zgłoszone żądanie o charakterze wyrównawczym, a dopiero po wykazaniu przez osobę wyzyskującą tego, że takie żądanie byłoby nadmiernie utrudnione (niekoniecznie niemożliwe), otwiera się możliwość zgłoszenia żądania unieważnienia umowy. Przepis art. 388 k.c. przewiduje bowiem odpowiednią kolejność (sekwencję) zgłoszenia roszczeń przez wyzyskiwanego wobec osoby wyzyskującej. Zgodnie z jego treścią, żądanie pokrzywdzonego unieważnienia umowy może wchodzić w rachubę dopiero wtedy, kiedy jego żądanie zwiększenia świadczenia wzajemnego lub zmniejszenia świadczenia własnego (tzw. "świadczenia wyrównawcze") byłoby "nadmiernie utrudnione". W związku z tym, przy założeniu istnienia przesłanek wyzysku z art. 388 § 1 k.c., w pierwszej kolejności należy zgłosić roszczenie o charakterze wyrównawczym, któremu ustawodawca nadaje wyraźny priorytet, gdyż możliwość zgłoszenia żądania unieważnienia umowy otwiera się dopiero po wykazaniu, że żądania wyrównawcze są nadmiernie utrudnione (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 9 grudnia 2016 roku sygn. akt I ACa 616/16).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy należy w pierwszej kolejności wskazać, że zarzut wyzysku nie może stanowić środka obrony o charakterze procesowym, lecz jest wyłącznie formą dochodzenia roszczeń, którą pozwany powinien realizować poprzez złożenia powództwa wzajemnego. Po drugie, pozwany wpieryw powinien zgłosić żądanie o charakterze wyrównawczym lub chociaż wykazać, że zgłoszenie żądania wyrównawczego jest nadmiernie utrudnione. Po trzecie, pozwany nie wykazał, aby w trakcie zawierania umów z powódką znajdował się w przymusowym położeniu lub aby był osobą niedołączną lub niedoświadczoną, co zostało już szerzej omówione we wcześniejszych akapitach poświęconych ocenie zgodności umowy z zasadami współżycia społecznego.

W kontekście nieważności postanowień umownych wyjaśnienia wymaga sygnalizowana wcześniej ocena Sądu, że nieważne były postanowienia obu umów dotyczące wysokości prowizji należnej powódcie po terminie płatności sfinansowanych faktur. Otóż o ile prowizja za okres od dnia sfinansowania faktury do dnia terminu jej płatności stanowiła wynagrodzenie za usługi powódki, których charakter był zbliżony do udzielania kredytu krótkoterminowego, a zatem prowizja z tego tytułu stanowiła nie tylko formę odsetek od kwot finansowania, ale również obejmowała prowizję za nabycie wierzytelności, o tyle po upływie terminu płatności faktury związana ona była wyłącznie z opóźnieniem w spełnieniu świadczenia pieniężnego przez kontrahentów pozwanego, za które odpowiadał ostatecznie pozwany, gdyż zobowiązany był w takiej sytuacji do zwrotu kwoty finansowania. W takiej sytuacji oceny postanowień obu umów - a ściślej cenników stanowiących integralną część umowy - w zakresie wysokości prowizji za zapłatę w okresie tolerowanego opóźnienia, wysokości prowizji za zapłatę w okresie przedłużonego tolerowanego opóźnienia oraz wysokości prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało dokonać przez pryzmat treści przepisów art. 481 § 2¹ k.c. w zw. z art. 481 § 2² k.c. Dyspozycja normy wynikającej ze wskazanych przepisów stanowi, że maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, a jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. W tym kontekście należy zwrócić uwagę,

że w umowie finansowania sprzedaży nr (...) prowizja za zapłatę w okresie tolerowanego opóźnienia wynosiła 31,11 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie polskiej oraz 32,94 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie euro, prowizja za zapłatę w okresie przedłużonego tolerowanego opóźnienia wynosiła 43,19 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie polskiej oraz 45,02 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w euro, natomiast prowizja karna za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynosiła aż 90,04% w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie polskiej oraz dla wierzytelności w walucie euro. Z kolei w umowie pn. faktura na raz nr (...) prowizja za zapłatę w okresie tolerowanego opóźnienia wynosiła 57,83 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie polskiej oraz 65,51 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie euro, natomiast prowizja karna za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynosiła aż 90,04 % w stosunku rocznym dla wierzytelności w walucie polskiej oraz dla wierzytelności w walucie euro. W ocenie Sądu tak rażąco wygórowana prowizja stanowiła dla powódki źródło dodatkowego zysku oraz zmierzała w istocie do obejścia przepisów regulujących wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, jak również przepisów o niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego -art. 483 § 1 k.c. Ponadto zdaniem Sądu tak rażąco wygórowana prowizja naruszała zasady współzycia społecznego, które zakazują lichwy, tj. zastrzegania rażąco wygórowanych odsetek przysparzających nadmiernych w danych stosunkach i nieusprawiedliwionych zysków dla jednej ze stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2000 roku IV CKN 85/00, OSP 2001, nr 3, poz. 48).

Z powyższych przyczyn Sąd stosownie do dyspozycji normy z art. 481 § 2² k.c. , uwzględniając roszczenia powódki dokonał obniżenia wysokości prowizji za zapłatę w okresie tolerowanego opóźnienia, wysokości prowizji za zapłatę w okresie przedłużonego tolerowanego opóźnienia oraz wysokości prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej do wysokości nieprzekraczającej odsetek maksymalnych za opóźnienie. W tym kontekście wyjaśnienia wymaga, że ocena Sądu, iż postanowienia obu umów dotyczące powyższych prowizji miały na celu obejście przepisów ustawy, nie determinowała wniosku, że całe postanowienia umowy dotyczące tych prowizji są nieważne. W takiej sytuacji bowiem zachodzi przypadek nieważności części czynności prawnej, co powoduje, że postanowienia te nie stają się nieważne w całości, a jedynie co do nadwyżki (tak też na gruncie nadmiernych odsetek Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2003 r., II CKN 1097/00 oraz w wyroku z dnia 23 czerwca 2005 r., II CK 742/04).

Odnosząc się do zgłoszonego zarzutu dotyczącego zrzeczenia się roszczenia przez powódkę – czyli w istocie zwolnienia z długu pozwanego, to należy stwierdzić, że żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził, że osoba umocowana do składania oświadczeń woli w imieniu powódki zwolniła pozwanego z długu. Zresztą nawet z samych twierdzeń pozwanego (k. 147), w których pozwany wskazał, że „po wypowiedzeniu umowy przez powoda, ten ostatni oświadczał wobec niego, że nie ma żadnych roszczeń, pretensji” nie wynika, że osoba umocowana do składania oświadczeń woli w imieniu powódki zwolniła pozwanego z długu. Pamiętać także należy, że zwolnienie z długu jako czynność prawna prowadząca do wygaszenia prawa podmiotowego jest czynnością rozporządzającą. Zaś zgodnie powszechnie przyjmowaną zasadą kauzalności przysporzeń - czynności rozporządzające muszą posiadać kauzę, zaś jej brak prowadzi do nieważności czynności rozporządzającej. Dlatego też nawet gdyby rzeczywiście osoba umocowana do składania oświadczeń woli w imieniu powódki złożyła oświadczenie o zwolnieniu pozwanego z długu, to z braku kauzy czynność ta i tak byłaby nieważna. Ponadto zwolnienie z długu, co wynika z treści art. 508 k.c. jest czynnością dwustronną wymagającą przyjęcia zwolnienia przez dłużnika. Natomiast pozwany jak wynika z jego twierdzeń i zarzutów – stoi na stanowisku, że żadna wierzytelności powódki nie powstała, zatem brak podstaw do oceny, że pozwany przyjął zwolnienie z długu.

Sąd nie uwzględnił złożonego przez pozwanego zarzutu potrącenia. Wyjaśnienia wymaga, że potrącenie jest zarówno czynnością materialnoprawną, jak i procesową. Oświadczenie o potrąceniu jest czynnością materialnoprawną powodującą umorzenie wzajemnych wierzytelności. Natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Do skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności może dojść zarówno w toku postępowania sądowego, jak i poza nim. Zgodnie z art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości

oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Treść art. 499 k.c. stanowi, że potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie.

Biorąc pod uwagę zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, należy uznać, że zarzuty potrącenia pozwanego były bezskuteczne.

Po pierwsze w § 2 pkt 17 obu umów zastrzeżono, że bez pisemnej zgody powódki pod rygorem nieważności, jakiegokolwiek wierzytelności wynikające z umów lub związane z umową nie mogą zostać potrącone. Oceniając ważność tego zastrzeżenia, należy wskazać, że dopuszczalność wyłączenia potrącenia co do zasady potwierdza analiza art. 385³ pkt 3 k.c., który wskazuje jako niedozwolone postanowienie umowne tylko takie postanowienie, które wyłącza lub istotnie ogranicza potrącenie wierzytelności konsumenta z wierzytelnością drugiej strony. A contrario, nie jest niedozwolonym postanowieniem umownym takie, które wyłącza lub istotnie ogranicza potrącenie wierzytelności przez podmiot niebędący konsumentem. Przepis ten co do zasady zezwala zatem na umowne wyłączenie potrącenia wierzytelności, a wyłącza taką możliwość tylko w stosunku do konsumenta. Pozwanego zaś nie można było uznać za konsumenta, a zatem ograniczenie dopuszczalności wyłączenia potrącenia nie ma w stosunku do niego zastosowania. Wskazać również należy, że umowne wyłączenie potrącenia wierzytelności przez jedną ze stron stosunku zobowiązaniowego było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który zaaprobował je w wyroku z dnia 12 marca 2003 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III CKN 201/00.

Po drugie wierzytelności, które pozwany zgłosił do potrącenia były niewymagalne, gdyż pozwany nie przedłożył żadnego dowodu, aby przed dokonaniem potrącenia wzywał powódkę do zapłaty tych kwot, a jednocześnie brak podstaw do wniosku, że termin świadczenia wynikał z właściwości zobowiązania. Nie wywołuje natomiast żadnego skutku złożenie oświadczenia o potrąceniu wierzytelności niewymagalnej (wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2012 roku III CSK 317/11).

Po trzecie zarzut potrącenia nie mógł być skuteczny również z tego powodu, że pozwany nie tylko nie wykazał, ale nawet nie naprowadził konkretnych twierdzeń z czego dokładnie wynika jego wierzytelność, którą przeciwstawia roszczeniu powódki.

Po czwarte należy zauważyć, iż pozwany nie podnosił, aby poza procesem składał powódce powyższe zarzuty potrącenia. W konsekwencji należy przyjąć, że podniesione zarzuty potrącenia, stanowiły równocześnie oświadczenie materialnoprawne. Oświadczenie materialnoprawne o potrąceniu, aby było skuteczne musi być wyrażone przez uprawnioną do tego osobę i dotrzeć do wierzyciela wzajemnego. W okolicznościach niniejszej sprawy pisma pozwanego zawierające zarzuty potrącenia zostały doręczone nie zarządowi strony powodowej, lecz pełnomocnikowi strony powodowej radcy prawnemu P. P.. W treści pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu P. P. nie wskazano, że uprawnia ono do odbioru oświadczeń materialnoprawnych. W konsekwencji Sąd uznał, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone nieuprawnionemu do tego podmiotowi. Treść art. 91 k.c., nie daje bowiem podstaw do przypisania pełnomocnikowi procesowemu prawa przyjmowania w imieniu mocodawcy materialnoprawnych oświadczeń kształtujących. W tym wypadku wykładania celowościowa ustawowego zakresu pełnomocnictwa procesowego sprzeciwia się przypisaniu rozszerzonych uprawnień. Pełnomocnik procesowy nie jest więc pełnomocnikiem, jaki w myśli art. 95 k.c., mógłby zastąpić powoda w skutecznym zapoznaniu się z oświadczeniem strony pozwanej o potrąceniu wierzytelności (wyrok Sądu Najwyższego z 12 października 2007 roku V CSK 171/07; wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2010 roku I PK 56/10). Oświadczenie o potrąceniu wywiera skutek dopiero z chwilą dojścia do adresata. Pozwany złożył zaś oświadczenie wobec pełnomocnika procesowego strony powodowej, a nie wobec samej powódki, ponieważ odpisy pism pozwanego zawierające oświadczenie o potrąceniu zostały doręczone pełnomocnikowi strony powodowej, a nie samej stronie powodowej.

W konsekwencji Sąd uznał, że oświadczenie materialnoprawne pozwanego o potrąceniu zostało złożone nieuprawnionemu podmiotowi, albowiem pełnomocnictwo strony powodowej nie upoważniało radcy prawnego do przyjmowania przedmiotowego oświadczenia.

II. Ocena poszczególnych roszczeń powódki

W poniższej części uzasadnienia omówione zostaną poszczególne żądania powódki w szczególności w płaszczyźnie dowodowej. Rozważania zostaną przedstawione według kolejności zgłoszonych w pozwie roszczeń odsetkowych (k. 4 i 5), przy czym w pierwszej kolejności omówione będą roszczenia wyrażone w walucie polskiej, a następnie roszczenia wyrażone w walucie euro.

II.1. **Roszczenia wyrażone w walucie polskiej:**

1) Roszczenie o zapłatę kwoty 861 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lutego 2019 roku

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 7 umowy faktura na raz nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 oraz § 6 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 861 zł wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) względem spółki (...) sp. z o.o., której termin zwrotu upływał 28 lutego 2019 roku

Zgodnie z § 2 pkt 7 umowy faktura na raz nr (...) po upływie tolerowanego opóźnienia kwota finansowania staje się wymagalna, a pozwany zobowiązany jest nie później niż w ciągu 1 dni roboczego, zwrócić powódce wypłacone finansowanie. Zgodnie zaś z § 6 pkt 1 regulaminu pozwany zobowiązany był do zapłaty za fakturę na rachunek powódki w następujących terminach: a) w przypadku uzyskania spłaty bezpośredniej od odbiorcy za fakturę, niezwłocznie, lecz nie później niż w okresie 3 dni roboczych od otrzymania środków, b) przed upływem tolerowanego opóźnienia, c) przed dokonaniem potrącenia wierzytelności przez odbiorcę lub korekty wierzytelności. Natomiast § 8 pkt 1 regulaminu stanowił, że brak zwrotu kwoty za fakturę na rachunek powódki w terminie, o którym mowa w § 6 pkt 1 powoduje, że staje się ona wymagalna wobec klienta. Należy zauważyć, że pozornie postanowienia § 2 pkt 7 umowy i § 6 pkt 1 regulaminu są tożsame, jednakże uważa ich lektura prowadzi do wniosku, że zachodzi między nimi istotna rozbieżność. Otóż ze wskazanych postanowień regulaminów wynikało, że po upływie tolerowanego opóźnienia pozwany zobowiązany był do zapłaty powódce sfinansowanej faktury – czyli w istocie do jej uregulowania. Natomiast z § 2 pkt 7 umowy wynikało, że po upływie tolerowanego opóźnienia pozwany ma zwrócić wypłacone **finansowanie**. Zgodnie zaś z definicjami zawartymi w regulaminie poprzez „finansowanie” należy rozumieć wypłacone przez powódkę pozwanemu środki pieniężne z tytułu nabytych wierzytelności – czyli z umowy wynikało, że pozwany ma zwrócić wypłacone finansowanie, które z uwagi na dokonywane potrącenia (z tytułu zaliczek czy też prowizji) było niższe niż kwota sfinansowanej faktury. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 385 § 1 k.c. w razie sprzeczności treści umowy z wzorcem umowy strony są związane umową. Zatem dla oceny roszczenia powódki z tytułu zwrotu wypłaconego finansowania miarodajna była treść § 2 pkt 7 umowy, a nie postanowienia regulaminu. Tym samym powódka mogła domagać się zwrotu rzeczywiście wypłaconego pozwanemu finansowania, a nie kwoty, na jaką opiewała faktura. Podkreślenia przy tym wymaga, że niedopuszczalne byłoby przyjęcie jednoczesnego obowiązywania § 6 pkt 1 regulaminu oraz § 2 pkt 7 umowy, gdyż prowadziłyby do sytuacji, w której pozwany miałby z jednej strony obowiązek zapłacić kwotę faktury na podstawie § 6 pkt 1 regulaminu, a z drugiej strony miałby obowiązek zwrócić kwotę finansowania, czyli niejako pozwany zobowiązany byłby dwa razy opłacić tę samą fakturę.

W ocenie Sądu powyższe roszczenie o zapłatę kwoty 861 zł zasługiwało na uwzględnienie w części. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 861 zł, co potwierdzała przedłożona faktura (k. 42) oraz fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 rok pod pozycją 727 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k.40) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 58), z którego wynikało, że w dniu 12 grudnia 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 794,81 zł. Wypłacone finansowanie było niższe od kwoty faktury, gdyż powódka dokonała kompensaty prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 66,19 zł. W takiej sytuacji mając na uwadze poczynione we wcześniejszym akapicie rozważania, należało stwierdzić, że powódce przysługuje roszczenie o zapłatę 794,81 zł, gdyż kwota 66,19 zł nie została pozwanemu wypłacona. Jednocześnie brak w regulaminie podstawy, aby powódka mogła się domagać zwrotu tej opłaty w terminie zwrotu kwoty finansowania.

Dodatkowo należało wskazać, że powódka kwoty 66,19 zł z tytułu prowizji za sfinansowanie

faktury nr (...) domagała się również, żądając zapłaty faktury kosztowej nr FV- (...) (k. 84-85). Zatem powódka dwa razy domagała się zapłaty tej samej prowizji, raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zwrotu kwoty nabytej faktury, a drugi raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zapłacenia faktury kosztowej.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 861 zł Sąd zasądził jedynie kwotę 794,81 zł. W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 28 lutego 2019 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne 1 marca 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona, co zostanie w dalszej części omówione. Dlatego też Sąd od kwoty 794,81 zł zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

2) Roszczenie o zapłatę kwoty 1107 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 13 lutego 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 7 umowy faktura na raz nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 oraz § 6 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 861 zł wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) względem spółki (...) S.A., której termin zwrotu upływał 13 lutego 2019 roku

W ocenie Sądu powyższe roszczenie o zapłatę kwoty 1107 zł zasługiwało na uwzględnienie w części. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 1107 zł, co potwierdzała przedłożona faktura (k. 46) oraz fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pod pozycją 718 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k.47) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 57), z którego wynikało, że w dniu 11 grudnia 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 100,12 zł. Wypłacone finansowanie było niższe od kwoty faktury, gdyż powódka dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 59,57 zł, zaliczki z tytułu faktury (...) dotyczącej (...) Spółki jawnej w kwocie 922,50 zł, prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej w kwocie 24,81 zł z tytułu N- (...). W takiej sytuacji mając na uwadze poczynione w punkcie 2.1.1. uzasadnienia rozważania, należało stwierdzić, że powódce przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 100,12 zł, gdyż pozostała część kwoty faktury nie została pozwanemu wypłacona. Dodatkowo należało wskazać, że powódka prowizji za sfinansowanie faktury nr (...) domagała się również, żądając zapłaty faktury kosztowej nr FV- (...) (k. 85). Zatem powódka dwa razy domagała się zapłaty tej samej prowizji, raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zwrotu kwoty nabytej faktury, a drugi raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zapłacenia faktur kosztowej. Ponadto powódka nie przedłożyła żadnego dowodu, że przysługiwały jej wierzytelności wynikające: z zaliczki z tytułu faktury (...) dotyczącej (...) Spółki jawnej w kwocie 922,50 zł oraz prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej w kwocie 24,81 zł z tytułu N- (...), które skompensowała przy wypłacie finansowania.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 1 107 zł Sąd zasądził jedynie kwotę 100,12 zł. W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 13 lutego 2019 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne 14 lutego 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 100,12 zł zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

3) Roszczenie o zapłatę kwoty 784,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2018 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie

tolerowanego opóźnienia kwoty 861 zł wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) względem spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 31 grudnia 2018 roku

Zgodnie z § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) po upływie tolerowanego opóźnienia lub przedłużonego opóźnienia kwota finansowania staje się wymagalna, a pozwany zobowiązany jest nie później niż w ciągu 1 dni roboczego, zwrócić powódce wypłacone finansowanie. W § 8 pkt 1 regulaminu wskazano, że w przypadku braku płatności od odbiorców włączonych do umowy w terminie płatności faktury, pozwany zobowiązuje się do spełnienia w całości świadczenia wynikającego z finansowanej przez powódkę wierzytelności wraz ze związanymi z nią opłatami i prowizjami; pozwany oświadcza, że jeżeli powyższe świadczenie nie zostanie spełnione w całości w ustalonym terminie płatności, pozwany zapłaci w pierwszym dniu roboczym po tolerowanym opóźnieniu kwotę wynikającą z finansowania wierzytelności, a także wszelkie koszty poniesione przez powódkę w związku z jej dochodzeniem określone w umowie, regulaminie i cenniku; w przypadku braku zwrotu tej kwoty, staje się ona wymagalna wobec pozwanego. Należy zauważyć, że pozornie postanowienia § 2 pkt 10 umowy i § 8 pkt 1 regulaminu są tożsame, jednakże uważa ich lektura prowadzi do wniosku, że zachodzi między nimi istotna rozbieżność. Otóż ze wskazanego zapisu regulaminu wynikało, że po upływie tolerowanego opóźnienia pozwany zobowiązany był do spełnienia w całości świadczenia wynikającego z finansowanej przez powódkę wierzytelności. Zgodnie z definicją „wierzytelności” zawartą w regulaminie należy pod tym terminem rozumieć wierzytelność pieniężną przysługującą pozwanemu wobec jego kontrahenta, która jest przenoszona na powódkę. Zatem postanowienie § 8 pkt 1 regulaminu oznaczało, że pozwany w istocie zobowiązany był zapłacić fakturę, którą powódka sfinansowała. Natomiast z § 2 pkt 10 umowy wynikało, że po upływie tolerowanego opóźnienia pozwany miał zwrócić wypłacone **finansowanie**. Zgodnie zaś z definicjami zawartymi w regulaminie poprzez „finansowanie” należy rozumieć wypłacone przez powódkę pozwanemu środki pieniężne z tytułu nabytych wierzytelności – czyli z umowy wynikało, że pozwany ma zwrócić wyłącznie wypłacone finansowanie, a nie opłacić fakturę. Jak już wcześniej wyjaśniono (zob. pkt 2.1.1. uzasadnienia) niemożliwe jest jednoczesne obowiązywanie postanowienia umownego nakładającego na pozwanego obowiązek zwrotu finansowania i postanowienia regulaminu zobowiązującego pozwanego do zapłacenia faktury. Dlatego § 8 pkt 1 zd. 1 w zakresie, którym zobowiązywał pozwanego do w istocie zapłacenia faktury nie wiązał stron.

W kontekście powyższych uwag należało jednakże zauważyć, że § 8 pkt 1 zd. 1 in fine regulaminu nakładał na pozwanego dodatkowo obowiązek zwrotu prowizji związanej z finansowaną fakturą i w tym zakresie nie był on sprzeczny z § 2 pkt 10 umowy, gdyż w istocie wyznaczał jedynie termin wymagalności prowizji, łącząc go z dniem wymagalności roszczenia o zwrot kwoty finansowania, co uprawniało powódkę do jednoczesnego domagania się zwrotu wypłaconego finansowania za nabytą fakturę oraz prowizji za sfinansowanie nabytej faktury. Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z § 8 pkt 1 zd 2 regulaminu pozwany w tym samym terminie zobowiązany był do zwrotu wszelkich kosztów poniesionych przez powódkę w związku dochodzeniem sfinansowanej wierzytelności określonych w umowie, regulaminie i cenniku. Godzi się jednak zauważyć, że zarówno w umowie, jak również w regulaminie nie zdefiniowano, co należy rozumieć przez koszty poniesione przez powódkę w związku z jej dochodzeniem określone w umowie, regulaminie i cenniku. Uwzględniając całokształt postanowień regulaminu, można stwierdzić, że nie mogło chodzić o prowizje powódki, gdyż zgodnie z regulaminem stanowiły one wynagrodzenie powódki (§ 10 regulaminu), a nie koszty dochodzenia faktury. Brak również podstaw, aby pod pojęciem kosztów dochodzenia finansowanej wierzytelności rozumieć wypłacone zaliczki na poczet innych faktur. Jedyną logiczną interpretacją tego terminu byłoby uznanie, że chodzi w nim o koszty czynności windykacyjnych, które zgodnie z § 7 regulaminu powódka mogła podjąć względem kontrahenta pozwanego. Jednakże w niniejszej sprawie powódka nie tylko nie przedstawiła dowodów, ale nawet nie zgłosiła twierdzeń, iż takie czynności windykacyjne podejmowała. Poczynione rozważania prowadzą zatem do wniosku, że z tytułu zwrotu wypłaconego finansowania na podstawie umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka mogła się domagać zwrotu finansowania – tj. kwoty rzeczywiście wypłaconej pozwanemu (bez potrąceń z tytułu zaliczek, czy not księgowych) oraz dodatkowo kwoty prowizji za sfinansowanie faktury.

Mając na uwadze poczynione uwagi, należy stwierdzić, iż roszczenie o zapłatę kwoty 784,13 zł zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 922,50 zł, co potwierdzał

fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 roku pod pozycją 633 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k. 55) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 60), z którego wynikało, że w dniu 31 października 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 765,84 zł. Wypłacone finansowanie było pomniejszone o kwotę kompensaty z tytułu prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 18,29 zł. Uwzględniając jednakże poczynione w poprzednim akapicie uwagi, że § 8 pkt 1 zd. 1 in fine regulaminu łączył termin wymagalności zwrotu prowizji z tytułu sfinansowanej faktury z terminem wymagalności zwrotu kwoty finansowania, należało uznać, że powódka może domagać się zarówno kwoty 765,84 zł, jak również kwoty 18,29 zł – tj. łącznie kwoty 784,13 zł.

W zakresie żądania odsetkowego od kwoty 784,13 zł, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 31 grudnia 2018 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne 1 stycznia 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 784,13 zł zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

4) Roszczenie o zapłatę kwoty 1645,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 grudnia 2018 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 1 645,53 zł wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem spółki (...) - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 31 grudnia 2018 roku

W ocenie Sądu powyższe żądanie należało oddalić w całości, gdyż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce powyższą fakturę do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu sfinansowania tej faktury. Dowodem takim nie mógł być dokument specyfikacji wypłaty nr (...) (k. 56), gdyż wynikało z niego jedynie, że powódka, dokonując wypłaty z tytułu zwrotu nadpłaty na rzecz pozwanego, dokonała kompensaty w kwocie 1 710,13 zł z tytułu uiszczony zaliczki w związku z dokumentem nr 1/10-2018 względem spółki (...) - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

5) Roszczenie o zapłatę kwoty 311,35 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 311,35 zł (k. 84-85). Z treści faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za sfinansowanie faktur (...) – tj. łącznie kwota 125,76 zł. Fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.1.1 oraz 2.1.2 uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 5 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za ich sfinansowanie. Natomiast na pozostałą część faktury VAT nr (...) – tj. kwotę 185,59 zł miało się składać wynagrodzenie z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia: faktury (...) dotyczącej L. U. i R., faktury (...) dotyczącej (...) spółki akcyjnej, faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, faktury (...) dotyczącej (...) spółki jawnej, faktury (...) dotyczącej I. S. faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Godzi się jednakże zauważyć, że powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce powyższe faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu sfinansowania tych faktur. Dlatego też zdaniem Sądu powódka nie wykazała, że przysługiwało jej roszczenie o zapłatę kwoty 185,59 zł.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 311,35 zł Sąd zasądził jedynie kwotę 125,76 zł. W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należy przypomnieć, że zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy faktura na raz termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Wprawdzie powódka nie wykazała kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), należało jednakże zauważyć, że faktura ta została zaewidencjonowana przez pozwanego w księdze przychodów i rozchodów pod pozycją 814 z datą 31 grudnia 2018 roku, co pozwala przyjąć domniemanie faktyczne, że

najpóźniej w tym dniu faktura ta została doręczona pozwanemu. W konsekwencji termin jej płatności mijał z dniem 14 stycznia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 15 stycznia 2019 roku.

6) Roszczenie o zapłatę kwoty 74,82 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 marca 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 74,82 zł (k. 86-87). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktur (...). Fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.1.1 oraz 2.1.2 uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 6 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 100,12 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.2. uzasadnienia) liczonej przez okres 13 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 0,50 zł oraz z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 794,81 zł (gdyż tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.1 uzasadnienia) liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 8,54 zł.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 74,82 zł Sąd zasądził jedynie kwotę 9,04 zł. Zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy faktura na raz termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

7) Roszczenie o zapłatę kwoty 39,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 lutego 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 39,92 zł (k. 88). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktur (...). Fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.1.1 oraz 2.1.2 uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 6 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 100,12 zł (gdyż tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.2 uzasadnienia) liczonej przez okres 17 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 0,61 zł oraz z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 794,81 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.1 uzasadnienia) liczonej przez okres 2 dni powódce należała się kwota 0,65 zł.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 39,92 zł Sąd zasądził jedynie kwotę 1,26 zł. Zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy faktura na raz termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

8) Roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 grudnia 2018 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 24,60 zł (k. 68-69). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się opłata za dostęp do systemu w okresie od 14 września 2018 roku do 14 października 2018 roku. Zgodnie z cennikiem umowy finansowania sprzedaży opłata za dostęp do

systemu powódki wynosić miała 20 zł. Jednakże w § 10 pkt 3 regulaminu umowy finansowania sprzedaży wskazano, że wszelkie kwoty i stawki wynagrodzenia podane w umowie, regulaminie oraz cenniku są kwotami netto i zostaną powiększone o podatek VAT zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami na dzień wystawienia faktury VAT. Zatem powódce przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł objętej fakturą kosztową nr FV- (...). Zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy finansowania sprzedaży termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku, czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

9) Roszczenie o zapłatę kwoty 247,24 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 247,24 zł (k. 70-71). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia: faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz faktury (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Godzi się jednakże zauważyć, że powódka jedynie w przypadku faktury nr (...) dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wykazała, że faktura ta została sfinansowana przez powódkę (zob. pkt 2.1.3. uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których naliczono prowizję w fakturze kosztowej nr FV- (...), powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z faktury kosztowej nr FV- (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury nr (...), gdyż zgodnie z § 2 pkt 8 umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 784,13 zł liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 9,32 zł

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 247,24 zł Sąd zasądził jedynie kwotę 9,32 zł. Zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy finansowania sprzedaży termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

10) Roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2019 r.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 24,60 zł (k. 72-73). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się opłata za dostęp do systemu w okresie 15 stycznia 2019 roku do 14 lutego 2019 roku. Zgodnie z cennikiem umowy finansowania sprzedaży opłata za dostęp do systemu powódki wynosić miała 20 zł i zgodnie z § 10 pkt 3 ulegała powiększeniu o podatek VAT. Zatem powódce przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł objętej fakturą kosztową nr FV- (...). Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

11) Roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 marca 2019 r.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 24,60 zł (k. 74-75). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się opłata za dostęp do systemu w okresie 15 lutego 2019 roku do 14 marca 2019 roku. Zgodnie z cennikiem umowy finansowania sprzedaży opłata za dostęp do systemu powódki wynosić miała 20 zł i zgodnie z brzmieniem § 10 pkt 3 ulegała powiększeniu o podatek VAT. Zatem powódce przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł objętej fakturą kosztową nr FV- (...).

Dochodząc do powyższego wniosku, Sąd nie tracił z pola widzenia faktu, że pismem datowanym na dzień 24 stycznia 2019 roku pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy finansowania sprzedaży, co zgodnie z § 2 pkt 14 umowy finansowania sprzedaży skutkowało rozwiązaniem umowy z dniem 28 lutego 2019 roku. Godzi się bowiem zauważyć, że w § 2 pkt 14 umowy wyraźnie wskazano, że rozwiązanie umowy nie wpływa na zobowiązania klienta wobec powódki oraz do czasu spłaty udzielonego finansowania obowiązują postanowienia umowy, a zatem również postanowienia dotyczące opłaty za dostęp do systemu powódki. Zwrócić przy tym należy uwagę, że konieczność dalszego udostępniania pozwanemu systemu zdeterminowana była treścią § 19 pkt 5 regulaminu finansowania sprzedaży, zgodnie z którym do czasu całkowitego rozliczenia umowy, pozwany był zobowiązany do przekazywania powódce wszystkich wierzYTELNOŚCI od odbiorców dodanych do systemu.

Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku.

12) Roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 roku

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 24,60 zł (k. 76-77). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się opłata za dostęp do systemu w okresie od 15 marca 2019 roku do 14 kwietnia 2019 roku. Zgodnie z cennikiem umowy finansowania sprzedaży opłata za dostęp do systemu powódki wynosić miała 20 zł a zgodnie z § 10 pkt 3 ulegała powiększeniu o podatek VAT. Zatem powódce przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł objętej fakturą kosztową nr FV- (...). Bez znaczenia była okoliczność, że umowa została rozwiązana z dniem 28 lutego 2019 roku, co zostało omówione w poprzednim akapicie. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

13) Roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 24,60 zł (k. 78-79). Z treści faktury wynikało, że na jej kwotę składała się opłata za dostęp do systemu w okresie od 15 kwietnia 2019 roku do 14 maja 2019 roku. Zgodnie z cennikiem umowy finansowania sprzedaży opłata za dostęp do systemu powódki wynosić miała 20 zł a zgodnie z § 10 pkt 3 regulaminu ulegała powiększeniu o podatek VAT. Zatem powódce przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 24,60 zł objętej fakturą kosztową nr FV- (...). Bez znaczenia była okoliczność, że umowa została rozwiązana z dniem 28 lutego 2019 roku, co zostało uzasadnione w poprzednich punktach. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

14) Roszczenie o zapłatę kwoty 2 998,21 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia są noty księgowo z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwot wymagalnych i w przypadku roszczeń w walucie polskiej były to: nota księgową nr (...) na kwotę 310,83, nota księgową

nr (...) na kwotę 626,33 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 234,94 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 442,26 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 460,93 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 245,24 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 284,87 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 55 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 170,40 zł, nota księgową nr (...) na kwotę 167,41 zł. Poniżej zostanie oceniona zasadność każdej z tych not.

a) nota księgową nr (...) na kwotę 310,83 zł (k. 98-99)

Roszczenie wynikające z powyższej noty nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że powódka sfinansowała faktury wymienione w załączniku do tej noty, z tytułu których naliczono w nocie prowizję za opóźnienie w spłacie kwot wymagalnych.

b) nota księgową nr (...) na kwotę 626,33 zł (k. 100-101)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ponieważ fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.1.3. uzasadnienia).

W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 784,13 zł liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 9,32 zł.

c) nota księgową nr (...) na kwotę 234,94 zł (k. 102-103)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ponieważ fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.3. uzasadnienia).

W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 784,13 zł liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 9,02 zł.

d) nota księgową nr (...) na kwotę 442,26 zł (k. 104-105)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością, ponieważ fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.3. uzasadnienia).

W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 784,13 zł liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 9,32 zł.

e) nota księgowa nr (...) na kwotę 460,93 zł (k. 106-107)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ponieważ fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.3. uzasadnienia).

W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 784,13 zł liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 8,42 zł.

f) nota księgowa nr (...) na kwotę 245,24 zł (k. 115-116)

Roszczenie wynikające z powyższej noty nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że powódka sfinansowała faktury wymienione w załączniku do tej noty, z tytułu których domagała się zasądzenia prowizji za opóźnienie w spłacie kwot wymagalnych.

g) nota księgowa nr (...) na kwotę 284,87 zł (k. 117-118)

Roszczenie wynikające z powyższej noty nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że powódka sfinansowała faktury wymienione w załączniku do tej noty, z tytułu których domagała się zasądzenia prowizji za opóźnienie w spłacie kwot wymagalnych.

h) notą księgową nr (...) na kwotę 55 zł (k. 119-120)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki (...) Spółki Akcyjnej, gdyż fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.2. uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję

za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 100,12 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.2 uzasadnienia) liczonej przez okres 15 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 0,58 zł.

i) nota księgową nr (...) na kwotę 170,40 zł (k.121 – 122)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej naliczonej od faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki (...) Spółki Akcyjnej, gdyż fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.2. uzasadnienia) oraz od faktury VAT (...) wystawionej wobec spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której fakt sfinansowania również został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.1. uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) oraz faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 100,12 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.2 uzasadnienia) liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 1,19 zł, a z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 794,81 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.1. uzasadnienia) liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 9,45 zł – czyli łącznie z powyższej noty księgowej uwzględnić należało kwotę 10,64 zł (1,19 zł + 9,45 zł).

j) nota księgową nr (...) na kwotę 167,41 zł (k. 123-124)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej naliczonej od faktury VAT (...) wystawionej wobec (...) Spółki Akcyjnej, gdyż fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.2. uzasadnienia) oraz od faktury VAT (...) wystawionej wobec (...) i Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której fakt sfinansowania również został wykazany przez powódkę (zob. pkt. 2.1.1. uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury VAT (...) oraz faktury VAT (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 100,12 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.2. uzasadnienia) liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 1,15 zł, a z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 794,81 zł (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.1.1. uzasadnienia) liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 9,15 zł – czyli łącznie z powyższej noty księgowej uwzględnić należało kwotę 10,30 zł (1,15 zł + 9,15 zł).

W konsekwencji ze zgłoszonego żądania zasądzenia kwoty 2 998,21 zł tytułem not księgowych Sąd zasądził jedynie kwotę 56,60 zł (9,32zł+9,02zł+9,32zł+8,42zł+0,58zł +10,64zł+10,30zł). W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że z § 10 pkt 2 regulaminu umowy finansowania sprzedaży oraz regulaminu umowy faktura na raz wynikało, że prowizje miały być płatne w terminie 14 dni kalendarzowych. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu powyższe noty księgowe, a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał te noty od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie dopiero od 27 sierpnia 2019 roku.

II.2. **Roszczenia wyrażone w walucie euro:**

1) Roszczenie o zapłatę kwoty 553,50 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lutego 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 7 umowy faktura na raz nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 oraz § 6 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 553,50 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej, której termin zwrotu upływał 28 lutego 2019 roku.

W ocenie Sądu powyższe roszczenie o zapłatę kwoty 553,50 euro zasługiwało na uwzględnienie w części. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 553,50 euro, co potwierdzał fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów za 2018 rok pod pozycją 769 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k.38) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 61), z którego wynikało, że w dniu 17 grudnia 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 198,66 euro. Wypłacone finansowanie było niższe od kwoty faktury, gdyż powódka dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 59,64 euro oraz zaliczki z tytułu nabycia faktury (...) dotyczącej (...) spółki jawnej w kwocie 295,20 euro. Mając zatem na uwadze rozważania przedstawione w punkcie 2.1.1. uzasadnienia, należało stwierdzić, że powódce przysługuje roszczenie o zapłatę 198,66 euro, gdyż pozostała część kwoty faktury nie została pozwanemu wypłacona. **Dodatkowo należało wskazać, że powódka prowizji za sfinansowanie faktury nr (...) domagała się również, żądając zapłaty faktury kosztowej nr FV- (...) (k. 90-91). Zatem powódka dwa razy domagała się zapłaty tej samej prowizji, raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zwrotu kwoty nabytej faktury, a drugi raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zapłacenia faktur kosztowej.** Ponadto powódka nie przedłożyła żadnego dowodu, że przysługiwała jej wierzytelność z tytułu zaliczki wypłaconej pozwanemu za nabycie faktury (...) dotyczącej (...) spółki jawnej w kwocie 295,20 euro, którą skompensowała przy wypłacie finansowania.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 553,50 euro Sąd zasądził jedynie kwotę 198,66 euro. W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 13 marca 2019 roku, a więc roszczenie stało się wymagalne 14 marca 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążała pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 198,66 euro zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

2) Roszczenie o zapłatę kwoty 738 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 lutego 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 7 umowy faktura na raz nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 oraz § 6 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 738 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 13 lutego 2019 roku.

W ocenie Sądu powyższe roszczenie o zapłatę kwoty 738 euro zasługiwało na uwzględnienie w części. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 738 euro, co potwierdzał fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów za 2018 rok pod pozycją 721 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k.43) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 63), z którego wynikało, że w dniu 12 grudnia 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 435,22 euro. Wypłacone finansowanie było niższe od kwoty faktury, gdyż powódka dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 46,38 euro, zaliczki wypłaconej z tytułu nabycia faktury (...) dotyczącej (...) w kwocie 175,22 euro, prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia w kwocie 66,42 euro z tytułu FV- (...), prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia w kwocie 51,02 euro z tytułu FV- (...), prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej w kwocie 15,54 euro z tytułu N- (...). Mając zatem na uwadze rozważania przedstawione w punkcie 2.1.1. uzasadnienia, należało stwierdzić, że powódce przysługuje roszczenie o zapłatę 435,22 euro, gdyż pozostała część kwoty faktury nie została pozwanemu wypłacona. Dodatkowo należało wskazać, że powódka prowizji za sfinansowanie faktury nr (...) domagała się również, żądając zapłaty faktury kosztowej nr FV- (...) (k. 90-91). Zatem powódka dwa razy domagała się zapłaty tej samej prowizji, raz żądając jej zwrotu w żądania zwrotu kwoty nabytej faktury, a drugi raz żądając jej zwrotu w ramach żądania zapłacenia faktury kosztowej. Ponadto powódka nie przedłożyła żadnego dowodu, że przysługiwały jej wierzytelności z tytułu: zaliczki wypłaconej z tytułu nabycia faktury (...) dotyczącej (...) w kwocie 175,22 euro, prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia w kwocie 66,42 euro z tytułu FV- (...), prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia w kwocie 51,02 euro z tytułu FV- (...), prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej w kwocie 15,54 euro z tytułu N- (...), które skompensowała przy wypłacie finansowania.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 738 euro Sąd zasądził jedynie kwotę 435,22 euro. W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 13 lutego 2019 roku, a więc roszczenie stało się wymagalne 14 lutego 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 435,22 euro zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

3) Roszczenie o zapłatę kwoty 332,10 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 grudnia 2018 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 7 umowy faktura na raz nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 oraz § 6 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 332,10 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 24 grudnia 2018 roku.

W ocenie Sądu powyższe roszczenie o zapłatę kwoty 332,10 euro zasługiwało na uwzględnienie w części. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 332,10 euro, co potwierdzał fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów za 2018 rok pod pozycją 580 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k.49) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 67), z którego wynikało, że w dniu 15 października 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu łącznie kwotę 584,77 euro (gdyż wypłacono kwota obejmowała również zaliczkę z tytułu sfinansowania faktury (...)). Uwzględniając zatem treść specyfikacji wypłaty, należało przyjąć, że z tytułu sfinansowania faktury nr (...) powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 307,06 euro, gdyż powódka dokonała kompensaty: prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 25,04 euro. Mając zatem na uwadze poczynione w punkcie 2.1.1. uzasadnienia rozważania, należało stwierdzić, że powódce przysługuje roszczenie o zapłatę 307,06 euro, gdyż pozostała część kwoty faktury nie została pozwanemu wypłacona.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 332,10 euro Sąd zasądził jedynie kwotę 307,06 euro. W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin

zwrotu tej kwoty upływał 24 grudnia 2018 roku, a więc roszczenie stało się wymagalne 25 grudnia 2018 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 307,06 euro zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

4) Roszczenie o zapłatę kwoty 710,94 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 lutego 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 710,94 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 27 lutego 2019 roku.

W ocenie Sądu powyższe żądanie należało oddalić w całości, gdyż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce powyższą fakturę do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu sfinansowania tej faktury.

5) Roszczenie o zapłatę kwoty 575,03 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 575,03 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 9 stycznia 2019 roku.

Powyższe żądanie zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 676,50 euro, co potwierdzał fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów za 2018 rok pod pozycją 616 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k. 54) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 64), z którego wynikało, że w dniu 25 października 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 552,74 euro. Wypłacone finansowanie było pomniejszone o kwotę kompensaty z tytułu prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 22,29 euro. Uwzględniając treść § 8 pkt 1 zd. 1 in fine regulaminu umowy finansowania sprzedaży (zob. pkt 2.1.3 uzasadnienia), który łączył termin wymagalności zwrotu prowizji z tytułu sfinansowania faktury z terminem wymagalności zwrotu kwoty finansowania, należało uznać, że powódka może domagać się zarówno kwoty 552,74 euro, jak również kwoty 22,29 euro – tj. łącznie kwoty 575,03 euro.

W zakresie żądania odsetkowego, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 31 grudnia 2018 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne 9 stycznia 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 575,03 euro zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

6) Roszczenie o zapłatę kwoty 648,21 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 3 stycznia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 648,21 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem P. S., której termin zwrotu upływał 3 stycznia 2019 roku.

Powyższe żądanie zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 762,60 euro, co potwierdził fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów za 2018 rok pod pozycją 607 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k. 53) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 66), z którego wynikało, że w dniu 25 października 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 625,75 euro. Wypłacone finansowanie było pomniejszone o kwotę kompensaty z tytułu prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 22,46 euro. Uwzględniając treść § 8 pkt 1 zd. 1 in fine regulaminu umowy finansowania sprzedaży (zob. pkt 2.1.3 uzasadnienia), który łączył termin wymagalności zwrotu prowizji z tytułu sfinansowania faktury z terminem wymagalności zwrotu kwoty finansowania, należało uznać, że powódka może domagać się zarówno kwoty 625,75 euro, jak również kwoty 22,46 euro – tj. łącznie kwoty 648,21 euro.

W zakresie żądania odsetkowego, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 3 stycznia 2019 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne 4 stycznia 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 648,21 euro zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

7) Roszczenie o zapłatę kwoty 460,02 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 stycznia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty 460,02 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) (w rzeczywistości nr 19/10/2018, co wynikało ze specyfikacji wypłaty k. 52) wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 2 stycznia 2019 roku.

Powyższe żądanie zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka wykazała, że pozwany wystawił fakturę nr (...) na kwotę 541,20 euro, co potwierdził fakt, że pozwany zaewidencjonował powyższą fakturę w rejestrze księgi przychodów i rozchodów za 2018 rok pod pozycją 602 (k. 261). Powódka udowodniła, że faktura ta została przez nią sfinansowana, co potwierdzały dokument specyfikacji wypłaty (k. 52) oraz dokument potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 62), z którego wynikało, że w dniu 18 października 2018 roku powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 441,80 euro. Wypłacone finansowanie było pomniejszone o kwotę kompensaty z tytułu prowizji za sfinansowanie faktury w kwocie 18,22 euro. Uwzględniając treść § 8 pkt 1 zd. 1 in fine regulaminu umowy finansowania sprzedaży (zob. pkt 2.1.3 uzasadnienia), który łączył termin wymagalności zwrotu prowizji z tytułu sfinansowania faktury z terminem wymagalności zwrotu kwoty finansowania, należało uznać, że powódka może domagać się zarówno kwoty 441,80 euro, jak również kwoty 18,22 euro – tj. łącznie kwoty 460,02 euro.

W zakresie żądania odsetkowego, należało zauważyć, że pozwany nie zakwestionował twierdzenia powódki, że termin zwrotu tej kwoty upływał 2 stycznia 2019 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne 3 stycznia 2019 roku. Niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że powódka z tytułu opóźnienia w zwrocie powyższej kwoty obciążyła pozwanego notami księgowymi, w których naliczyła prowizję karną za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej i która to prowizja - obniżona do wysokości odsetek maksymalnych - została zasądzona. Dlatego też Sąd od kwoty 460,02 euro zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, ale dopiero od 1 maja 2019 roku, gdyż okres do 30 kwietnia 2019 roku objęty był notami księgowymi.

8) Roszczenie o zapłatę kwoty 44,59 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 31 grudnia 2018 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest § 2 pkt 10 umowy finansowania sprzedaży nr (...) w związku z postanowieniami zawartymi w § 8 pkt 1 regulaminu i że roszczenie to wynika z braku zwrotu po upływie tolerowanego

opóźnienia kwoty 44,59 euro wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której termin zwrotu upływał 31 grudnia 2018 roku.

W ocenie Sądu powyższe żądanie należało oddalić w całości, gdyż roszczenie z tytułu braku zwrotu po upływie tolerowanego opóźnienia kwoty wypłaconej pozwanemu z tytułu nabytej faktury nr (...) wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zostało już uwzględnione (zob. pkt 2.2.5 uzasadnienia). Jednocześnie powódka nie dołączyła jakichkolwiek dokumentów, które potwierdzałyby, że z tytułu sfinansowania innej faktury wystawionej względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wypłaciła pozwanemu kwotę 44,59 euro i które uzasadniałyby wniosek, że wskazanie w pozwie nr faktury (...) stanowiło oczywistą omyłkę pisarską.

9) Roszczenie o zapłatę kwoty 132,02 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 stycznia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 132,02 euro (k. 90-91). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za sfinansowanie faktur (...) – tj. łącznie kwota 106,02 euro. Fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.1 oraz 2.2.2 uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 5 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za ich sfinansowanie.

Na pozostałą część faktury VAT nr (...) – tj. kwotę 26 euro miała się składać prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury nr (...) wystawionej wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz prowizja za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury nr (...) wystawionej wobec (...) spółki jawnej. Powódka wykazała, że sfinansowała fakturę nr (...) (zob. 2.2.3 uzasadnienia). Udowodniła również, iż sfinansowała fakturę nr (...), wystawioną 29 września 2018 roku względem (...) Spółki jawnej na kwotę 295,20 euro. Fakt wystawienia tej faktury przez pozwanego należało uznać za udowodniony z powodu jej zaewidencjonowania w rejestrze księgi przychodów i rozchodów pozwanego za 2018 rok pod pozycją 547. Fakt sfinansowania był z kolei udowodniony dokumentem specyfikacji wypłaty (k. 49) oraz dokumentem potwierdzenia zlecenia płatniczego (k. 67), z których wynikało, że na poczet kwoty nabycia faktury nr (...) powódka wypłaciła pozwanemu kwotę 277,10 euro (kwota pomniejszona z uwagi na kompensatę prowizji za sfinansowanie faktury).

W konsekwencji powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 6 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury nr (...) oraz faktury nr (...). Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 307,06 euro (bo tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia) liczonej przez okres 24 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 2,83 euro oraz z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...)–2018w kwocie 277,10 euro (ponieważ to była kwota rzeczywiście wypłacona z tytułu finansowania, którą pozwany zobowiązany był zwrócić) liczonej przez okres 13 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 1,38 euro.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 132,02 euro Sąd zasądził kwotę 110,23 euro (106,02 euro + 2,83 euro + 1,38 euro). W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należy przypomnieć, że zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy faktura na raz termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Wprawdzie powódka nie wykazała kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), należało jednakże zauważyć, że faktura ta została zaewidencjonowana przez pozwanego w księdze przychodów i rozchodów pod pozycją 812 z datą 31 grudnia 2018 roku, co pozwala przyjąć domniemanie faktyczne, że najpóźniej w tym dniu faktura ta została doręczona pozwanemu. W konsekwencji termin jej płatności mijał z dniem 14 stycznia 2019 roku - czyli powódce przysługiwały odsetki ustawowe za opóźnienie od 15 stycznia 2019 roku.

10) Roszczenie o zapłatę kwoty 27,63 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 lutego 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 27,63 euro (k. 92-93). Z treści faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...). Fakt sfinansowania tej faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.2. uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 6 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 435,22 euro (gdyż tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.2. uzasadnienia) liczonej przez okres 17 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 2,84 euro

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 27,63 euro Sąd zasądził jedynie kwotę 2,84 euro. Zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy faktura na raz termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

11) Roszczenie o zapłatę kwoty 41,83 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 29 marca 2019 r.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 41,83 euro (k. 94-95). Z załącznika do faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) oraz faktury (...). Fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.2. oraz pkt 2.2.1. uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 6 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 435,22 euro (gdyż tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.2. uzasadnienia) liczonej przez okres 13 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 2,17 euro i z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 198,66 euro (gdyż tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.1. uzasadnienia) liczonej przez okres 17 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 1,30 euro.

Reasumując, z tytułu żądania zasądzenia kwoty 41,83 euro Sąd zasądził jedynie kwotę 3,47 euro (2,17 euro + 1,30 euro). Zgodnie z § 10 pkt 1 i 2 regulaminu umowy faktura na raz termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku.

12) Roszczenie o zapłatę kwoty 15,84 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 kwietnia 2019 roku.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia jest faktura kosztowa nr FV- (...) na kwotę 15,84 euro (k. 96-97). Z treści faktury wynikało, że na jej kwotę składała się kwota prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...). Fakt sfinansowania faktury został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.1. uzasadnienia), dlatego też powódka miała prawo zgodnie z § 2 pkt 6 umowy faktura na raz nr (...) do obciążenia pozwanego kwotą prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za spłatę w okresie tolerowanego opóźnienia faktury (...) w kwocie 198,66 euro (gdyż tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.1. uzasadnienia) liczonej przez okres 13 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 0,99 euro.

umowy finansowania sprzedaży termin płatności faktur kosztowych wynosił 14 dni. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu fakturę kosztową nr FV- (...), a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał tę fakturę od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od 27 sierpnia 2019 roku

15) Roszczenie o zapłatę kwoty 1035,60 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

W pozwie powódka wskazała, że podstawą roszczenia są noty księgowe z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwot wymagalnych i w przypadku roszczeń w walucie euro były to: nota księgowa nr (...) na kwotę 171,13 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 137,79 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 199,64 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 195,74 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 127,50 euro, nota księgową nr (...) na kwotę 111,96 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 52,85 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 26,42 euro, nota księgowa nr (...) na kwotę 12,57 euro. Poniżej zostanie oceniona zasadność każdej z tych not.

a) nota księgowa nr (...) na kwotę 171,13 euro (k. 108-109)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.5-2.2.7 uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, że powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 460,02 euro liczonej przez okres 29 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 5,12 euro, z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 648,21 euro liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 6,96 euro oraz z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 575,03 euro liczonej przez okres 22 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 4,85 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 16,93 euro (5,12 euro+6,96 euro + 4,85 euro).

b) nota księgowa nr (...) na kwotę 137,79 euro (k. 110-111)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.5-2.2.7 uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, iż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 460,02 euro liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 4,94 euro, z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 648,21 euro liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 6,96 euro oraz z tytułu prowizji

za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 575,03 euro liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 6,18 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 18,08 euro (4,94 euro+6,96 euro + 6,18 euro).

c) nota księgowa nr (...) na kwotę 199,64 (k. 112)

Powódka nie dołączyła specyfikacji do powyższej noty, co uniemożliwiało dokonanie oceny zasadności tego roszczenia. W konsekwencji żądanie zapłaty powyższej noty jako nieudowodnione należało oddalić.

d) nota księgową nr (...) na kwotę 195,74 euro (k. 113-114)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.5-2.2.7 uzasadnienia. W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, iż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 11 regulaminu umowy finansowania sprzedaży nr (...) powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego Sąd dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 460,02 euro liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 5,29 euro, z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 648,21 euro liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 7,46 euro oraz z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 575,03 euro liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 6,62 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 19,37 euro (5,29 euro+7,46 euro + 6,62 euro).

e) nota księgowa nr (...) na kwotę 127,50 euro (k. 125-126)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.1-2.2.3 uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, iż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 307,06 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia) liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 3,53 euro, z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 435,22 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.2 uzasadnienia) liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 5,01 euro oraz z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 198,66 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.1 uzasadnienia) liczonej przez okres 30 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 2,29 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 10,83 euro (3,53 euro+5,01 euro + 2,29 euro).

f) nota księgowa nr (...) na kwotę 111,96 euro (k. 127-128)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.1-2.2.3 uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, że powódka nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 307,06 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia) liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 3,65 euro, z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 435,22 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.2 uzasadnienia) liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 5,17 euro oraz z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 198,66 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.1 uzasadnienia) liczonej przez okres 18 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 1,37 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 10,19 euro (3,65 euro+5,17 euro + 1,37 euro).

g) nota księgowa nr (...) na kwotę 52,85 euro (k. 129-130)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.2-2.2.3 uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, iż powódka nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 307,06 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia) liczonej przez okres 28 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 3,30 euro oraz z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 435,22 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.2 uzasadnienia) liczonej przez okres 15 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 2,50 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 5,80 euro (3,30 euro + 2,50 euro).

h) nota księgowa nr (...) na kwotę 26,42 euro (k. 131-132)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktury (...), ponieważ fakt jej sfinansowania został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia). W przypadku drugiej faktury, z tytułu której w nocie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej powódka nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce tę fakturę do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu jej sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za

opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 307,06 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia) liczonej przez okres 31 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 3,65 euro i tylko taką kwotę z powyższej noty należało uwzględnić.

i) nota księgową nr (...) na kwotę 12,57 euro (k. 133-134)

Roszczenie wynikające z powyższej noty zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), ponieważ fakt sfinansowania tych faktur został wykazany przez powódkę (zob. pkt 2.2.3 oraz 2.2.9. uzasadnienia). W przypadku pozostałych faktur, z tytułu których w notcie księgowej naliczono prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej, należało zauważyć, iż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że pozwany przekazał powódce te faktury do sfinansowania oraz że powódka wypłaciła pozwanemu finansowanie z tytułu ich sfinansowania. Dlatego też zdaniem Sądu z noty księgowej nr (...) należało uwzględnić jedynie prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej wynikającej z faktur (...), gdyż zgodnie z § 8 pkt 6 regulaminu umowy faktura na raz powódka miała prawo naliczyć prowizję za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej. Jednakże Sąd uznał, że wysokość tej prowizji zmierzała do obejścia prawa i dlatego dokonał jej obniżenia do poziomu odpowiadającego w stosunku rocznym maksymalnym odsetkom za opóźnienie. Z tego też względu z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 307,06 euro (ponieważ tylko taką kwotę Sąd uwzględnił z tytułu zwrotu tej faktury – zob. pkt 2.2.3 uzasadnienia) liczonej przez okres 7 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 0,82 euro oraz z tytułu prowizji za opóźnienie w spłacie kwoty wymagalnej faktury (...) w kwocie 277,10 euro (ponieważ to była kwota rzeczywiście wypłacona z tytułu finansowania – zob. pkt 2.2.9 uzasadnienia) liczonej przez okres 3 dni (okres ten nie był kwestionowany przez pozwanego) powódce należała się kwota 0,32 euro – czyli łącznie z tytułu powyższej noty uwzględniono kwotę 1,14 euro (0,82 euro + 0,32 euro).

Mając na uwadze powyższe, ze zgłoszonego żądania zasądzenia kwoty 1035,60 euro tytułem not księgowych Sąd zasądził jedynie kwotę 85,99 euro (16,93 euro + 18,08 euro + 19,37 euro + 10,83 euro + 10,19 euro + 5,80 euro + 3,65 euro + 1,14 euro). W zakresie żądania odsetkowego od tej kwoty, należało zauważyć, że z § 10 pkt 2 regulaminu umowy finansowania sprzedaży oraz regulaminu umowy faktura na raz wynikało, że prowizje miały być płatne w terminie 14 dni kalendarzowych. Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanemu powyższe noty księgowe, a jednocześnie pozwany przeczył, aby otrzymał te noty od powódki, dlatego należało przyjąć, że 14 dniowy termin płatności rozpoczął bieg wraz z doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 12 sierpnia 2019 roku. Termin płatności mijał więc z dniem 26 sierpnia 2019 roku - czyli powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie dopiero od 27 sierpnia 2019 roku.

W świetle powyższych rozważań Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2004,04 zł oraz kwotę 2 828,82 euro, o czym orzeczono w pkt 1 i 2 wyroku. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone, o czym orzeczono w pkt 3 wyroku.

Orzekając o kosztach procesu, w pierwszej kolejności należało ustalić, w jakiej proporcji powódka wygrała. Powódka domagała się zasądzenia kwoty 8 192,20 zł oraz 5 528,71 euro. Jedno euro w dniu wniesienia pozwu (28 maja 2019 roku) kosztowało 4,2967 zł. Zatem kwota 5 528,71 euro odpowiadała kwocie 23 755,21 zł. W konsekwencji powódka na dzień wniesienia pozwu dochodziła roszczenia o wartości 31 947,41 zł (8 192,20 zł + 23 755,21 zł). Powództwo zostało uwzględnione w zakresie kwoty 2004,04 zł oraz kwoty 2 828,82 euro, która to kwota na dzień pozwu odpowiadałaby kwocie 12 154,59 zł. Czyli łącznie uwzględnione roszczenie powódki miało wartość 14 158,63 zł (12 154,59 zł + 2004,04 zł). Tym samym należy stwierdzić, że powódka wygrała w 44 % (14 158,63 zł z 31 947,41 zł), w związku z czym stosownie do treści art. 100 k.p.c., Sąd rozdzielił koszty stosunkowo do wyniku sprawy. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu – 1 598 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa

(ustalone stosownie do treści § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych) – 3 617 zł. Łącznie koszty strony powodowej wyniosły 5 215 zł. Pozwany poniósł zaś koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (ustalone stosownie do treści § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie) – 3 617 zł. Suma kosztów procesu wyniosła zatem 8 832 zł (5 215 zł + 3 617 zł). Mając na uwadze wygraną strony powodowej w 44 %, to pozwany powinien ponieść koszty odpowiadające 44 % kosztów procesu – tj. kwotę 3 886,08 zł (44 % z 8 832 zł), a zatem pozwany powinien zwrócić powódce kwotę 269,08 zł (8 832 zł - 3 617 zł), o czym orzeczono w pkt 4 wyroku.

Sąd na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w pkt. 5 wyroku nakazał zwrócić powódce ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Koninie kwotę 100 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów stawiennictwa świadków oraz w pkt. 6 wyroku nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Koninie kwotę 3 000 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego.

Asesor sądowy Grzegorz Turlakiewicz